

2. SAMUELOVA

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24														

ПОГЛАВЉЕ 1

- A** po smrti Saulovoj, kad se David vrati pobivši Amalike i osta u Siklagu dva dana,
- ² Trećeg dana, gle, dodje jedan iz vojske Saulove razdrtih haljina i glave posute prahom; i došav k Davidu pade na zemlju i pokloni se.
- ³ I reče mu David: Otkuda ideš? A on mu reče: Iz logora izrailjskog utekoh.
- ⁴ A David mu reče: Šta bi? Kaži mi. A on reče: Narod pobeže iz boja; i mnogo naroda pade i izgibe, pogibe i Saul i sin mu Jonatan.
- ⁵ A David reče momku koji mu donese glas: Kako znaš da je poginuo i sin mu Jonatan?
- ⁶ A momak koji mu donese glas reče: Slučajno dodjoh na goru Gelviju, a to se Saul naslonio na koplje svoje, kola i konjici približavahu se k njemu.
- ⁷ A on obazrevši se natrag ugleda me, pa me viknu, a ja mu rekoh: Evo me.
- ⁸ A on mi reče: Ko si? A ja mu rekoh: Amalik sam.
- ⁹ A on mi reče: Pristupi k meni ubij me; jer me obuzeše muke, a još je sasvim duša u meni.
- ¹⁰ I pristupih k njemu i ubih ga, jer sam znao da neće ostati živ pošto pade; i uzeh venac carski koji mu beše na glavi i grivnu koja mu beše na ruci, i evo donesoh gospodaru svom.
- ¹¹ Tada David zgrabi haljine na sebi i razdre ih; tako i svi ljudi koji behu s njim.
- ¹² I ridaše i plakaše, i postiše do večeri za Saulom i za Jonatanom sinom njegovim i za narodom Gospodnjim i za domom Izrailjevim što izgiboše od mača.
- ¹³ I reče David momku koji mu donese glas: Odakle si? A on reče: Ja sam sin jednog došljaka Amalika.
- ¹⁴ Reče mu David: Kako te nije bilo strah podići ruku svoju i ubiti pomazanika Gospodnjeg?
- ¹⁵ I dozva David jednog izmedju momaka svojih i reče: Hodi, pogubi ga. A on ga udari, te umre.
- ¹⁶ I reče mu David: Krv tvoja na tvoju glavu; jer tvoja usta svedočiše na te govoreći: Ja sam ubio pomazanika Gospodnjeg.
- ¹⁷ Tada David narica ovako za Saulom i za Jonatanom sinom njegovim,
- ¹⁸ I izgovori, da bi se učili sinovi Judini luku, i eto je napisano u knjizi Istinitog:
- ¹⁹ Diko Izrailjeva! Na tvojim visinama pobijeni su; kako padoše junaci?
- ²⁰ Ne kazujte u Gat, i ne razglašujte po ulicama askalonskim, da se ne vesele kćeri filistejske i da ne igraju kćeri neobrezanih.

- 21** Gore gelvujske! Ne padala rosa ni dažd na vas, i ne rodilo polje za prinos, jer je tu bačen štit sa junaka, štit Saulov, kao da nije pomazan uljem.
- 22** Bez krvi pobijenih i bez masti od junaka nije se vraćao luk Jonatanov, niti je mač Saulov dolazio natrag prazan.
- 23** Saul i Jonatan, mili i dragi za života, ni u smrti se ne rastaviše; lakši od orlova behu.
- 24** Kćeri Izrailjeve! Plačite za Saulom, koji vas je oblačio u skerlet lepo, i kitio vas zlatnim zakladima po haljinama vašim.
- 25** Kako padoše junaci u boju! Jonatan kako pogibe na tvojim visinama!
- 26** Žao mi je za tobom, brate Jonatane; bio si mi mio vrlo; veća mi je bila ljubav tvoja od ljubavi ženske.
- 27** Kako padoše junaci, i propade oružje ubojito!

ПОГЛАВЉЕ 2

A posle toga David upita Gospoda govoreći: Hoću li otići u koji grad Judin? A Gospod mu reče: Otiđi. A David reče: U koji da otidem? Reče: Hevron.

2 I David otide onamo sa dve žene svoje, Ahinoamom iz Jezraela i Avigejom koja pre beše žena Navala iz Karmila.

3 I ljude koji behu s njim odvede David, sve s porodicama njihovim, i nastaniše se po gradovima hevranskim.

4 I dodjoše ljudi od Jude, i pomazaše onde Davida za cara nad domom Judinim. I javiše Davidu govoreći: Ljudi iz Javisa Galadovog pogreboše Saula.

5 I David posla poslanike k ljudima u Javisu Galadovom, i reče im: Da ste blagosloveni Gospodu što učiniste milost gospodaru svom, Saulu i pogreboste ga.

6 Zato da učini Gospod vama milost i veru; a ja ću vam učiniti dobro, što ste to učinili.

7 I neka vam se ukrepe ruke i budite hrabri; jer Saul, gospodar vaš, pogibe, a dom Judin pomaza mene za cara nad sobom.

8 Ali Avenir, sin Nirov, vojvoda Saulov uze Isvosteja sina Saulovog, i odvede ga u Mahanajim.

9 I zacari ga nad Galadom i nad Asurom i Jezraelom i Jefremom i Venijaminom i nad svim Izrailjem.

10 Četrdeset godina beše Isvosteju sinu Saulovom kad poče carovati nad Izrailjem; i carova dve godine. Samo dom Judin držaše se Davida.

11 A David carova u Hevronu nad domom Judinim sedam godina i šest meseci.

12 Potom izidje Avenir, sin Nirov, i sluge Isvosteja sina Saulovog iz Mahanajima u Gavaon.

13 Takodje i Joav sin Serujin i sluge Davidove izidjoše i sretoše se s njima kod jezera gavaonskog, i stadoše jedan s jedne strane a drugi s druge strane.

14 Tada reče Avenir Joavu: Neka ustanu momci i neka se proigraju pred nama. I reče Joav: Neka ustanu.

15 I ustadoše, i izidjoše na broj: dvanaest od Venijamina sa strane Isvosteja sina Saulovog, i dvanaest izmedju sluga Davidovih.

16 I uhvatiše jedan drugog za glavu, i tisnu jedan drugom mač svoj u bok, i popadaše zajedno. Otuda se prozva ono mesto Halkat-Asurim kod Gavaona.

17 I bi žestok boj onog dana; i sluge Davidove razbiše Avenira i Izrailjce.

18 A onde behu tri sina Serujina: Joav i Avisaj i Asailo. A Asailo beše lak na nogu kao srna

u polju;

19 I potera Asailo Avenira, i ne svrnu ni nadesno ni nalevo iza Avenira.

20 I Avenir obazre se natrag i reče: Jesi li ti, Asailo? A on reče: Ja sam.

21 A Avenir mu reče: Svrni nadesno ili nalevo, i uzmi jednog od tih momaka, i skini odoru s njega. Ali ne hte Asailo svrnuti iza njega.

22 I Avenir opet reče Asailu: Odstupi od mene; zašto da te sastavim sa zemljom? I kako bih smeo pogledati u Joava brata tvog?

23 Ali on ne hte odstupiti; i Avenir ga udari kopljem pod peto rebro, i izađe mu koplje na ledja, te on pade onde i umre na mestu. I ko god dodje na ono mesto gde pade i pogibe Asailo, ustavljaše se.

24 Ali Joav i Avisaj poteraše Avenira, i sunce zadje kad dodjoše do brda Ame, koja je prema Giji na putu u pustinju gavaonsku.

25 I skupiše se sinovi Venijaminovi za Avenirom, te se načini četa, i stadoše na vrh jednog brda.

26 I Avenir viknu Joava i reče: Hoće li mač proždirati doveka? Ne znaš li da jadi bivaju naposljetku? Zašto već ne kažeš narodu da se prodju braće svoje?

27 A Joav reče: Tako živ bio Bog, da nisi kazao, narod bi još jutros otišao, nijedan ne bi terao brata svog.

28 Tada zatrubi Joav u trubu, i ustavi se sav narod i prestaše terati Izrailja, i ne biše se više.

29 I tako Avenir i ljudi njegovi idoše preko polja celu onu noć, i predjoše preko Jordana, i prošavši sav Vitron dodjoše u Mahanajim.

30 A Joav se vrati od Avenira, i kad skupi sav narod, ne beše od sluga Davidovih devetnaest ljudi i Asaila.

31 Ali sluge Davidove pobiše sinova Venijaminovih, ljudi Avenirovih, tri stotine i šezdeset ljudi, koji izgiboše.

32 A Asaila uzeše i pogreboše u grobu oca njegovog koji beše u Vitlejemu. I Joav i ljudi njegovi idoše svu noć, i osvanuše u Hevronu.

ПОГЛАВЉЕ 3

I dugo beše rat izmedju doma Saulovog i doma Davidovog; Ali David sve većma jačaše, a dom Saulov postajaše sve slabiji.

2 I Davidu se rodiše sinovi u Hevronu: Prvenac mu beše Amnon od Ahinoame Jezraeljanke;

3 Drugi beše Hileav od Avigeje žene Navala Karmilca; treći Avesalom sin Mahe kćeri Talmaja cara gesurskog;

4 Četvrti Adonija sin Agitin; i peti Sefatija sin Avitalin;

5 I šesti Itram od Egle žene Davidove. Ti se rodiše Davidu u Hevronu.

6 I dok beše rat izmedju doma Saulovog i doma Davidovog, Avenir branjaše dom Saulov.

7 A Saul imaše inoću po imenu Resfu, kćer Ajinu; i Isvostej reče Aveniru: Zašto si spavao kod inoće oca mog?

8 I Avenir se razgnevi na reči Isvostejeve i reče: Jesam li ja pasja glava, koji sada činim na Judi milost domu Saula oca tvog i braći njegovoj i prijateljima njegovim, i nisam te pustio u ruke Davidove, te danas tražiš na meni zlo radi te žene?

9 Tako neka učini Bog Aveniru, i tako neka doda, ako ne učinim Davidu kako mu se

Gospod zakleo,

10 Da se prenese ovo carstvo od doma Saulovog, i da se utvrdi presto Davidov nad Izrailjem i nad Judom, od Dana do Virsaveje.

11 I on ne može više ništa odgovoriti Aveniru, jer ga se bojaše.

12 I Avenir posla poslanike k Davidu od sebe i poruči: Čija je zemlja? I poruči mu: Učini veru sa mnom, i evo ruka će moja biti s tobom, da obratim k tebi svega Izrailja.

13 A on odgovori: Dobro; ja ću učiniti veru s tobom; ali jedno ištem od tebe, i to: da ne vidiš lice moje ako mi prvo ne dovedeš Mihalu, kćer Saulovu, kad dodješ da vidiš lice moje.

14 I posla David poslanike k Isvostej, sinu Saulovom, i poruči mu: Daj mi ženu moju Mihalu, koju isprosih za sto okrajaka filistejskih.

15 I Isvostej posla te je uze od muža, od Faltila, sina Laisovog.

16 A muž njen podje s njom, i jednako plakaše za njom do Vaurima. Tada mu reče Avenir: Idi, vrati se natrag. I on se vrati.

17 Potom Avenir govori starešinama izrailjskim, i reče im: Pre tražite Davida da bude car nad vama.

18 Eto sada učinite; jer je Gospod rekao za Davida govoreći: Preko Davida sluge svog izbaviću narod svoj Izrailja iz ruku filistejskih i iz ruku svih neprijatelja njihovih.

19 Tako govori Avenir i sinovima Venijaminovim. Potom otide Avenir i u Hevron da kaže Davidu sve što za dobro nadje Izrailj i sav dom Venijaminov.

20 I kad dodje Avenir k Davidu u Hevron i s njim dvadeset ljudi, učini David gozbu Aveniru i ljudima koji behu s njim.

21 I reče Avenir Davidu: Da ustanem i idem da skupim k caru gospodaru svom sav narod Izrailjev da učine veru s tobom, pa da caruješ kako ti duša želi. I David otpusti Avenira da ide s mirom.

22 A gle, sluge Davidove vraćahu se s Joavom iz boja, i terahu sa sobom velik plen; a Avenir već ne beše kod Davida u Hevronu, jer ga otpusti, te otide s mirom.

23 Joav dakle i sva vojska što beše s njim, dodjoše onamo; i javiše Joavu govoreći: Avenir sin Nirov dolazio je k caru, i on ga otpusti te otide s mirom.

24 I Joav otide k caru i reče: Šta učini? Gle, Avenir je dolazio k tebi; zašto ga pusti te otide?

25 Poznaješ li Avenira sina Nirovog? Dolazio je da te prevari, da vidi kuda hodiš i da dozna sve što radiš.

26 Potom otišavši Joav od Davida posla ljude za Avenirom da ga vrate od studenca Sire, a David ne znaše za to.

27 I kad se vrati Avenir u Hevron, odvede ga Joav na stranu pod vrata kao da govori s njim nasamo; onde ga udari pod peto rebro, te umre za krv Asaila brata njegovog.

28 A kad David posle to ču, reče: Ja nisam kriv ni carstvo moje pred Gospodom doveka za krv Avenira sina Nirovog.

29 Neka padne na glavu Joavovu i na sav dom oca njegovog; i neka dom Joavov ne bude nikad bez čoveka bolnog od tečenja ili gubavog ili koji ide o štapu ili koji padne od mača ili koji nema hleba.

30 Tako Joav i Avisaj brat njegov ubiše Avenira što on pogubi Asaila brata njihovog kod Gavaona u boju.

31 I reče David Joavu i svemu narodu koji beše s njim: Razderite haljine svoje i pripašite kostret, i plačite za Avenirom. I car David idjaše za nosilima.

32 A kad pogreboše Avenira u Hevronu, car podiže glas svoj i plaka na grobu Avenirovom;

plaka i sav narod.

33 I naričući za Avenirom reče: Umre li Avenir kako umire bezumni?

34 Ruke tvoje ne biše vezane, niti noge tvoje u okov okovane; pao si kao što se pada od nevaljalih ljudi. Tada još većma plaka za njim sav narod.

35 I dodje sav narod nudeći Davida da jede šta, dok još beše dan; ali se David zakle i reče: Bog neka mi učini tako, i tako neka doda, ako okusim hleba ili šta drugo dok ne zadje sunce.

36 I sav narod ču to, i bi im po volji; šta god činjaše car, beše po volji svemu narodu.

37 I pozna sav narod i sav Izrailj u onaj dan da nije bilo od cara što pogibe Avenir sin Nirov.

38 I car reče slugama svojim: Ne znate li da je vojvoda i to veliki poginuo danas u Izrailju?

39 Ali ja sam sada još slab, ako i jesam pomazani car; a ovi ljudi, sinovi Serujini, vrlo su mi silni. Neka Gospod plati onome koji čini zlo prema zloći njegovoj.

ПОГЛАВЉЕ 4

A kad ču sin Saulov da je poginuo Avenir u Hevronu, klonuše mu ruke, i sav se Izrailj smete.

2 A imaše sin Saulov dve vojvode nad četama; jednom beše ime Vana, drugom beše ime Rihav, sinovi Rimona Viroćanina, od sinova Venijaminovih; jer se i Virot brojaše Venijaminu;

3 A Viroćani behu pobegli u Gitajim, gde ostaše kao došljaci do današnjeg dana.

4 I imaše Jonatan, sin Saulov, sina hromog na nogu, kome beše pet godina kad dodje glas o smrti Saulovoj i Jonatanovoj iz Jezraela, te ga uze dadilja njegova i pobeže, i kad brzo bežaše, on pade i ohronu; a ime mu beše Mefivostej.

5 I podjoše sinovi Rimona Viroćanina, Rihav i Vana, i dodjoše u podne u kuću Isvostejevu; a on počivaše u podne.

6 I udjoše u kuću kao da uzmu pšenice, i probodoše ga pod peto rebro Rihav i Vana, i pobegoše.

7 Kad udjoše u kuću, on ležaše na postelji svojoj u kleti gde spavaše, te ga probodoše i ubiše, i odsekoše mu glavu i uzeše je, pa otidoše putem preko polja celu onu noć.

8 I donesoše glavu Isvostejevu Davidu u Hevron, i rekoše caru: Evo glave Isvosteja sina Saulovog, neprijatelja tvog, koji je tražio dušu tvoju; i Gospod osveti danas cara, gospodara mog, od Saula i semena njegovog.

9 Ali David odgovarajući Rihavu i Vanu, bratu njegovom, sinovima Rimona Viroćanina, reče im: Tako da je živ Gospod, koji je izbavio dušu moju iz svake nevolje.

10 Kad onog koji mi javi govoreći: Gle, pogibe Saul, i mišljaše da će mi javiti dobre glase, uhvatih i ubih u Siklagu, i to mu bi od mene dar za glase njegove,

11 A kamoli ljude bezbožne, koji ubiše čoveka pravog, u kući njegovoj, na postelji njegovoj! Neću li tražiti krv njegovu iz vaših ruku, i vas istrebiti sa zemlje?

12 I zapovedi David momcima svojim, te ih pogubiše, i odsekoše im ruke i noge, i obesiše kod jezera hevranskog; a glavu Isvostejevu uzeše i pogreboše u grobu Avenirovom u Hevronu.

ПОГЛАВЉЕ 5

Tada dodjoše sva plemena Izrailjeva k Davidu u Hevron, i rekoše mu govoreći: Evo, mi smo kost tvoja i telo tvoje.

² I pre, dok Saul beše car nad nama, ti si odvodio i dovodio Izrailja; i Gospod ti je rekao: Ti ćeš pasti narod moj Izrailja i ti ćeš biti vodj Izrailju.

³ Tako dodjoše sve starešine Izrailjeve k caru u Hevron, i učini s njima car David veru u Hevronu pred Gospodom; i pomazaše Davida za cara nad Izrailjem.

⁴ Trideset godina beše Davidu kad se zacari, i carova četrdeset godina.

⁵ U Hevronu carova nad Judom sedam godina i šest meseci; a u Jerusalimu carova trideset i tri godine nad svim Izrailjem i Judom.

⁶ A car otide sa svojim ljudima u Jerusalim na Jevuseje, koji življahu u onoj zemlji. I oni rekoše Davidu govoreći: Nećeš ući ovamo dok ne uzmeš slepe i hrome, hoteći kazati: Neće ući ovamo David.

⁷ Ali David uze kulu Sion, to je grad Davidov.

⁸ Jer reče David u onaj dan: Ko god pobije Jevuseje i dodje do jaza, i do slepih i hromih, na koje mrzi duša Davidova, biće vojvoda. Zato se kaže: Slep i hromi da ne ulaze u ovu kuću.

⁹ I sede David u kuli, i nazva je gradom Davidovim: i pogradi je David unaokolo od Milona i unutra.

¹⁰ I David jednako napredovaše, jer Gospod Bog nad vojskama beše s njim.

¹¹ I Harim car tirski posla poslanike k Davidu, i kedrovih drva i drvodelja i kamenara, i sagradiše kuću Davidu.

¹² I razume David da ga je Gospod utvrdio za cara nad Izrailjem, i da je uzvisio carstvo njegovo radi naroda svog Izrailja.

¹³ I uze David još inoča i žena iz Jerusalima, pošto dodje iz Hevrona; i rodi se Davidu još sinova i kćeri.

¹⁴ I ovo su imena onih koji mu se rodiše u Jerusalimu: Samuja i Sovav i Natan i Solomun,

¹⁵ I Jevar i Elisuja i Nafig i Jafija,

¹⁶ I Elisama i Elijada i Elifalet.

¹⁷ A Filisteji čuvši da su pomazali Davida za cara nad Izrailjem, izidjoše svi Filisteji da traže Davida; a David čuvši to, otide u kulu.

¹⁸ I Filisteji došavši raširiše se po dolini rafajskoj.

¹⁹ Tada David upita Gospoda govoreći: Hoću li izaći na Filisteje? Hoćeš li ih dati u moje ruke? A Gospod reče Davidu: Izadji; doista ću dati Filisteje u tvoje ruke.

²⁰ Tada David dodje u Val-Ferasim, i pobi ih onde, i reče: Prodre Gospod neprijatelje moje preda mnom kao kad voda prodire. Otuda se prozva ono mesto Val-Ferasim.

²¹ I ostaviše onde lažne bogove svoje; a David i ljudi njegovi odnesoše ih.

²² I opet nanovo dodjoše Filisteji, i raširiše se u dolini rafajskoj.

²³ I David upita Gospoda, koji reče: Ne idi pred njih, nego im zadji za ledja, pa udari na njih prema dudovima.

²⁴ Pa kad čuješ da zašušti po vrhovima od dudova, onda se kreni, jer će onda poći Gospod pred tobom da pobije vojsku filistejsku.

²⁵ I David učini tako kako mu zapovedi Gospod, i pobi Filisteje od Gavaje do Gezera.

ПОГЛАВЉЕ 6

Posle skupi opet David sve ljude izabrane iz Izrailja, trideset hiljada.

² Pa se podiže David i sav narod što beše s njim i otide iz Vale Judine da prenese otuda kovčeg Božji, kod kog se priziva ime, ime Gospoda nad vojskama, koji sedi na heruvimima.

³ I metnuše kovčeg Božji na nova kola, i povezoše ga iz kuće Avinadavove, koja beše na brdu; a Uza i Ahijo sinovi Avinadavovi upravljahu novim kolima.

⁴ I odvezoše kovčeg Božji iz kuće Avinadavove, koja beše na brdu, i Ahijo idjaše pred kovčegom.

⁵ A David i sav dom Izrailjev udarahu pred Gospodom u svakojake sprave od drveta kedrovog, u gusle, u psaltire, u bubnje, u svirale i u kimvale.

⁶ A kad dodjoše do gumna Nahonovog, Uza se maši za kovčeg Božji i prihvati ga, jer volovi potegoše na stranu.

⁷ I Gospod se razgnevi na Uzu, i udari ga Bog onde za tu nepažnju, te umre onde kod kovčega Božijeg.

⁸ I ožalosti se David što Gospod ubi Uzu. Zato se prozva ono mesto Fares-Uza do danas.

⁹ I uplaši se David od Gospoda u onaj dan, i reče: Kako će doći k meni kovčeg Gospodnji?

¹⁰ I ne hte David odvesti kovčeg Gospodnji k sebi u grad Davidov; nego ga skloni David u kuću Ovid-Edoma Getejina.

¹¹ I osta kovčeg Gospodnji u kući Ovid-Edoma Getejina tri meseca, i blagoslovi Gospod Ovid-Edoma i sav dom njegov.

¹² I javiše caru Davidu govoreći: Gospod blagoslovi dom Ovid-Edomov i sve što ima radi kovčega Božijeg. Tada otide David, i prenese kovčeg Božji iz kuće Ovid-Edomove u grad Davidov s veseljem.

¹³ I kad oni koji nošahu kovčeg Gospodnji postupiše šest koraka, prinese na žrtvu vola i debela ovna.

¹⁴ I David igraše iz sve snage pred Gospodom, i beše ogrnut oplećkom lanenim.

¹⁵ Tako David i sav dom Izrailjev nošahu kovčeg Gospodnji podvikujući i trubeći u trube.

¹⁶ A kad kovčeg Gospodnji ulažашe u grad Davidov, Mihala kći Saulova gledajući s prozora vide cara Davida gde skače i igra pred Gospodom, i podrugnu mu se u srcu svom.

¹⁷ A kad donesoše kovčeg Gospodnji, namestiše ga na njegovo mesto u šatoru koji mu razape David. I prinese David žrtve zahvalne pred Gospodom.

¹⁸ Potom prinesavši David žrtve paljenice i žrtve zahvalne blagoslovi narod u ime Gospoda nad vojskama.

¹⁹ I razdade medju sav narod, medju sve mnoštvo Izrailjevo, i ljudima i ženama, svakom po jedan hleb i komad mesa i žban vina. Potom otide narod, svak svojoj kući.

²⁰ I David se vrati da blagoslovi svoj dom; a Mihala kći Saulova izidje na susret Davidu, i reče: Kako je slavan bio danas car Izrailjev, kad se danas otkrivao pred sluškinjama sluga svojih, kao što se otkrivaju nikakvi ljudi!

²¹ A David reče Mihali: Pred Gospodom, koji me je izabrao preko oca tvog i preko svega doma njegovog, te mi zapovedio da budem vodj narodu Gospodnjem, Izrailju, igrao sam, i igraću pred Gospodom.

²² I još ću se većma poniziti, i još ću manji sebi biti; i opet ću biti slavan pred sluškinjama, za koje govoriš.

²³ I Mihala kći Saulova ne ima poroda do smrti svoje.

ПОГЛАВЉЕ 7

A kad car sedjaše kod kuće svoje, i Gospod mu dade mir svuda unaokolo od svih neprijatelja njegovih,

² Reče car Natanu proroku: Vidi, ja stojim u kući od kedrova drveta, a kovčeg Božji stoji pod zavesima.

³ A Natan reče caru: Šta ti je god u srcu, idi, čini, jer je Gospod s tobom.

⁴ Ali onu noć dodje reč Gospodnja k Natanu govoreći:

⁵ Idi i reci sluzi mom Davidu: Ovako veli Gospod: Ti li ćeš mi načiniti kuću da u njoj nastavam?

⁶ Kad nisam nastavao u kući od kad izvedoh sinove Izrailjeve iz Misira do danas, nego sam hodio u šatoru i u naslonu.

⁷ Kuda sam god hodio sa svim sinovima Izrailjevim, jesam li jednu reč rekao kome od sudija Izrailjevih, kojima zapovedah da pasu narod moj Izrailja, i kazao: Zašto mi ne načinite kuće od kedra?

⁸ Ovako dakle reci Davidu sluzi mom: Ovako veli Gospod nad vojskama: Ja te uzeh od tora, od ovaca, da budeš vodj narodu mom, Izrailju:

⁹ I bejah s tobom kuda si god hodio, i istrebih sve neprijatelje tvoje ispred tebe, i stekoh ti ime veliko, kao što je ime velikih ljudi koji su na zemlji.

¹⁰ I odrediću mesto narodu svom Izrailju, i posadiću ga, te će nastavati u svom mestu, i neće se više pretresati, niti će ih više mučiti nepravednici kao pre,

¹¹ I od onog dana kad postavih sudije nad narodom svojim Izrailjem; i smiriću te od svih neprijatelja tvojih. Jošte ti javlja Gospod da će ti Gospod načiniti kuću.

¹² Kad se navrše dani tvoji, i počineš kod otaca svojih, podignuću seme tvoje nakon tebe, koje će izaći iz utrobe tvoje, i utvrdiću carstvo njegovo.

¹³ On će sazidati dom imenu mom, i utvrdiću presto carstva njegovog doveka.

¹⁴ Ja ću mu biti Otac, i on će mi biti sin: ako učini šta zlo, karaću ga prutom ljudskim i udarcima sinova čovečijih.

¹⁵ Ali milost moja neće se ukloniti od njega kao što sam je uklonio od Saula, kog uklonih ispred tebe.

¹⁶ Nego će tvrd biti dom tvoj i carstvo tvoje doveka pred tobom, i presto će tvoj stajati doveka.

¹⁷ Po svim ovim rečima i po svoj ovoj utvari kaza Natan Davidu.

¹⁸ Tada dodje car David i stade pred Gospodom, i reče: Ko sam ja, Gospode, Gospode, i šta je moj dom, te si me doveo dovde?

¹⁹ Pa i to Ti se još čini malo, Gospode, Gospode, nego si govorio i za dom sluge svog na dugo vremena. Je li to zakon čovečji, Gospode, Gospode!

²⁰ Ali šta će još David da Ti govori? Ta Ti znaš slugu svog, Gospode, Gospode!

²¹ Radi reči svoje i po srcu svom učinio si sve ove velike stvari obznanjujući ih sluzi svom.

²² Zato si velik, Gospode Bože, nema takvog kakav si Ti; i nema Boga osim Tebe, po svemu što čusmo svojim ušima.

²³ Jer koji je narod na zemlji kao Tvoj narod Izrailj? Kog je radi Bog išao da ga iskupi da mu bude narod i da steče sebi ime i da vam učini velika i strašna dela u zemlji Tvojjoj, pred narodom Tvojim, koji si iskupio sebi iz Misira, od naroda i bogova njihovih.

²⁴ Jer si utvrdio sebi narod svoj Izrailja da Ti bude narod doveka; a Ti si im, Gospode, Bog.

- ²⁵ I tako, Gospode Bože, reč koju si obrekao sluzi svom i domu njegovom, potvrdi zasvagda, i učini kako si rekao.
- ²⁶ Neka se veliča ime Tvoje do veka, da se govori: Gospod je nad vojskama Bog nad Izrailjem; i dom sluge Tvog Davida neka stoji tvrdo pred Tobom.
- ²⁷ Jer si Ti, Gospode nad vojskama, Bože Izrailjev, javio sluzi svom govoreći: Dom ću sazidati tebi. Zato sluga Tvoj nadje u srcu svom da Ti se pomoli ovom molitvom.
- ²⁸ Tako, Gospode, Gospode, Ti si Bog, i reči su Tvoje istina; Ti si ovo dobro obrekao sluzi svom.
- ²⁹ Budi, dakle, voljan i blagoslovi dom sluge svog da bude doveka pred Tobom; jer si Ti Gospode, rekao, i Tvojim će blagoslovom biti blagosloven dom sluge Tvog doveka.

ПОГЛАВЉЕ 8

- P**osle toga razbi David Filisteje, i pokori ih, i uze David Meteg-Amu iz ruku filistejskih.
- ² Razbi i Moavce, i izmeri ih užem povaljavši ih po zemlji, i izmeri ih dva uža da se pogube a jedno uže da se ostave u životu. I Moavci postaše sluge Davidove, i plaćahu mu danak.
- ³ David razbi i Adad-Ezera sina Reovovog cara sovskog, izašav da raširi vlast svoju do reke Efrata.
- ⁴ I zarobi ih David hiljadu i sedam stotina konjanika i dvadeset hiljada pešaka, i podreza David žile svim konjima kolskim, samo ostavi za sto kola.
- ⁵ I behu došli Sirci iz Damaska u pomoć Adad-Ezeru caru sovskom, i David pobi dvadeset i dve hiljade Siraca.
- ⁶ I namesti David vojsku u Siriji što je pod Damaskom, i Sirci postaše sluge Davidove plaćajući mu danak. I Gospod čuvaše Davida kuda god idjaše.
- ⁷ I David uze zlatne štitove koje imahu sluge Adad-Ezerove, i donese ih u Jerusalim.
- ⁸ I iz Vetaha i iz Virotaja, gradova Adad-Ezerovih, odnese car David silnu bronzu.
- ⁹ A kad ču Toja, car ematski, da je David pobio svu vojsku Adad-Ezerovu,
- ¹⁰ Posla Toja Jorama sina svog k caru Davidu da ga pozdravi i da mu čestita što je vojevao na Adad-Ezera i ubio ga, jer Toja imаше rat s Adad-Ezerom; i donese Joram zaklade zlatne i srebrne i bronzane.
- ¹¹ Pa i to car David posveti Gospodu sa srebrom i zlatom što beše posvetio od svih naroda koje pokori,
- ¹² Od Siraca i od Moavaca i od sinova Amonovih i od Filisteja i od Amalika, i od plena Adad-Ezera sina Reovovog, cara sovskog.
- ¹³ I David steče ime kad se vrati pobivši Sirce, osamnaest hiljada u slanoj dolini.
- ¹⁴ I namesti vojsku po Idumeji, po svoj Idumeji namesti vojsku, i svi Edomci postaše sluge Davidove. I Gospod čuvaše Davida kuda god idjaše.
- ¹⁵ Tako carova David nad svim Izrailjem, sudeći i dajući pravdu svemu narodu svom.
- ¹⁶ I Joav sin Serujin beše nad vojskom; a Josafat sin Ahiludov pametar;
- ¹⁷ A Sadok sin Ihitovov i Ahimeleh sin Avijatarov sveštenici; a Seraja pisar;
- ¹⁸ A Venaja sin Jodajev beše nad Heretejima i Feletejima; a sinovi Davidovi knezovi.

ПОГЛАВЉЕ 9

- I** reče David: Ima li jošte ko da je ostao od doma Saulovog? Da mu učinim milost radi Jonatana.
- 2** A beše jedan sluga doma Saulovog, po imenu Siva; i dozvaše ga k Davidu. I reče mu car: Jesi li ti Siva? A on reče: Ja sam, sluga tvoj.
- 3** A car reče: Ima li jošte ko od doma Saulovog da mu učinim milost Božiju? A Siva reče caru: Još ima sin Jonatanov, hrom na nogu.
- 4** I reče mu car: Gde je? A Siva reče caru: Eno ga u domu Mahira sina Amilovog u Lodevaru.
- 5** Tada posla car David da ga dovedu iz Lodevara iz doma Mahira sina Amilovog.
- 6** A kad dodje k Davidu Mefivostej sin Jonatana sina Saulovog, pade na lice svoje i pokloni se. A David reče: Mefivostej! A on reče: Evo sluge tvog.
- 7** A David mu reče: Ne boj se; jer ću ti učiniti milost Jonatana radi oca tvog, daću ti natrag sve njive Saula oca tvog; a ti ćeš svagda jesti za mojim stolom.
- 8** A on se pokloni i reče: Ko sam ja sluga tvoj, te si pogledao na mrtvog psa kao što sam ja?
- 9** I car dozva Sivu slugu Saulovog, i reče mu: Šta je god bilo Saulovo i svega doma njegovog, dao sam sinu tvog gospodara.
- 10** Radi mu dakle zemlju ti i sinovi tvoji i sluge tvoje, i donosi da sin gospodara tvog ima hleb da jede; ali Mefivostej sin gospodara tvog ješće svagda za mojim stolom. Siva pak imaše petnaest sinova i dvadeset sluga.
- 11** I reče Siva caru: Kako je car gospodar moj zapovedio sluzi svom, sve će činiti sluga tvoj. Ali Mefivostej, reče car, ješće za mojim stolom kao carski sin.
- 12** A Mefivostej imaše malog sina, kome ime beše Miha; a svi koji življahu u domu Sivinom behu sluge Mefivostejeve.
- 13** A Mefivostej sedjaše u Jerusalimu, jer svagda jedjaše za carevim stolom, a beše hrom na obe noge.

ПОГЛАВЉЕ 10

- A** posle toga umre car sinova Amonovih, i zacari se Anun sin njegov na njegovo mesto.
- 2** I reče David: Da učinim milost Anunu sinu Nasovom, kao što je otac njegov meni učinio milost. I posla David da ga poteši za ocem preko sluga svojih. I dodjoše sluge Davidove u zemlju sinova Amonovih.
- 3** A knezovi sinova Amonovih rekoše Anunu gospodaru svom: Misliš da je David zato poslao ljude da te poteše, što je rad učiniti čast ocu tvom? A nije zato poslao David k tebi sluge svoje da promotri grad i uhodi, pa posle da ga raskopa?
- 4** Tada Anun uhvati sluge Davidove, i obrija im brade do pola i odseče im haljine po pole, do zadnjice, i opravi ih natrag.
- 5** A kad to javiše Davidu, on posla pred njih, jer ljudi behu grdno osramočeni, i poruči im car: Sedite u Jerihonu dokle vam naraste brada, pa onda dodjite natrag.
- 6** Tada sinovi Amonovi videći gde se omraziše s Davidom, poslaše sinovi Amonovi, te najmiše Siraca od Vet-Reova i Siraca od Sove dvadeset hiljada pešaka, i u cara od Mahe hiljadu ljudi, i od Is-Tova dvanaest hiljada ljudi.
- 7** A David kad to ču, posla Joava sa svom hrabrom vojskom svojom.
- 8** I Izidjoše sinovi Amonovi, i uvrstaše se pred vratima, a Sirci iz Sove i iz Reova i ljudi iz Is-Tova i iz Mahe behu za sebe u polju.

- ⁹ I Joav videći nameštenu vojsku prema sebi spred i ozad, uze odabrane iz sve vojske izrailjske, i namesti ih prema Sircima;
- ¹⁰ A ostali narod predade Avisaju bratu svom da ih namesti prema sinovima Amonovim.
- ¹¹ I reče: Ako Sirci budu jači od mene, dodji mi u pomoć; ako li sinovi Amonovi budu jači od tebe, ja ću doći tebi u pomoć.
- ¹² Budi hrabar, i držimo se hrabro za svoj narod i za gradove Boga svog; a Gospod neka učini šta mu je po volji.
- ¹³ Tada Joav i narod koji beše s njim primakoše se da udare na Sirce, ali oni pobegoše ispred njega.
- ¹⁴ A sinovi Amonovi videći gde pobegoše Sirci, pobegoše i oni ispred Avisaja, i udjoše u svoj grad. I vrati se Joav od sinova Amonovih, i dodje u Jerusalem.
- ¹⁵ Ali Sirci kad videše gde ih nadbiše Izrailjci, skupiše se opet.
- ¹⁶ I Adad-Ezer posla, te dovede Sirce ispreko reke, koji dodjoše u Elam; a Sovak, vojvoda Adad-Ezerov idjaše pred njima.
- ¹⁷ Kad to javiše Davidu, on skupi sve Izrailjce, i predje preko Jordana i dodje u Elam; i Sirci se namestiše protiv Davida i pobiše se s Davidom.
- ¹⁸ Ali pobegoše Sirci ispred Izrailja, i pobi David Siraca sedam stotina i četrdeset hiljada konjika; i Sovaka vojvodu njihovog ubi, te pogibe onde.
- ¹⁹ I kad videše svi carevi, sluge Adad-Ezerove, da ih razbi Izrailj, učiniše mir s Izrailjem, i služahu im, i Sirci ne smeše više pomagati sinovima Amonovim.

ПОГЛАВЉЕ 11

A kad prodje godina, u vreme kad carevi idu na vojsku, posla David Joava i sluge svoje s njim, i svega Izrailja, te potirahu sinove Amonove, i opkoliše Ravu; a David osta u Jerusalmu.

- ² I pred večer usta David s postelje svoje, i hodajući po krovu carskog dvora ugleda s krova ženu gde se mije, a žena beše vrlo lepa na oči.
- ³ I David posla da propitaju za ženu i rekoše: Nije li to Vitsaveja kći Elijamova, žena Urije Hetejina?
- ⁴ I David posla poslanike da je dovedu; i kad dodje k njemu, on leže s njom, a ona se beše očistila od nečistote svoje; posle se vrati svojoj kući.
- ⁵ I zatrudne žena, te posla i javi Davidu govoreći: Trudna sam.
- ⁶ Tada David posla k Joavu i poruči: Pošlji mi Uriju Hetejina. I posla Joav Uriju k Davidu.
- ⁷ I kad Urija dodje k njemu, zapita ga David kako je Joav i kako je narod i kako ide rat.
- ⁸ Potom reče David Uriji: Idi kući svojoj, i operi noge svoje. I Urija izidje iz carevog dvora, a za njim iznesoše jelo carsko.
- ⁹ Ali Urija leže na vratima dvora carevog sa svim slugama gospodara svog, i ne otide kući svojoj.
- ¹⁰ I javiše Davidu govoreći: Urija nije otišao kući svojoj. A David reče Uriji: Nisi li došao s puta? Zašto ne ideš kući svojoj?
- ¹¹ A Urija reče Davidu: Kovčeg i Izrailj i Juda stoje po šatorima, i Joav gospodar moj i sluge gospodara mog stoje u polju, pa kako bih ja ušao u kuću svoju da jedem i pijem i spavam sa ženom svojom? Tako ti bio živ i tako bila živa duša tvoja, neću to učiniti.
- ¹² Tada reče David Uriji: Ostani ovde još danas, pa ću te sutra otpustiti. Tako osta Urija u Jerusalmu onaj dan i sutradan.

- ¹³ I pozva ga David da jede i pije s njim, te ga opije. A uveče otide, te leže na postelju svoju sa slugama gospodara svog, a kući svojoj ne otide.
- ¹⁴ A ujutru napisa David knjigu Joavu, i posla po Uriji.
- ¹⁵ A u knjizi pisa i reče: Namestite Uriju gde je najžešći boj, pa se uzmaknite od njega da bi ga ubili da pogine.
- ¹⁶ I Joav opkolivši grad namesti Uriju na mesto gde je znao da su najhrabriji ljudi.
- ¹⁷ I izidjoše ljudi iz grada i pobiše se s Judom. I pogibe iz naroda nekoliko sluga Davidovih; pogibe i Urija Hetejin.
- ¹⁸ Tada Joav posla k Davidu, i javi mu sve što bi u boju.
- ¹⁹ I zapovedi glasniku govoreći: Kad pripovediš caru sve što je bilo u boju,
- ²⁰ Ako se razgnevi car i reče ti: Zašto ste išli tako blizu grada da se bijete? Zar niste znali kako se strelja s grada?
- ²¹ Ko je ubio Avimeleha sina Jeruvesetovog? Nije li žena bacila na nj komad žrvnja sa zida, te pogibe u Tevesu? Zašto ste išli blizu zida? Tada reci: Poginuo je i sluga tvoj Urija Hetejin.
- ²² I otide glasnik, i došavši javi Davidu sve za šta ga je poslao Joav.
- ²³ I reče glasnik Davidu: Behu jači od nas, i izidjoše u polje na nas, ali ih uzbismo do vrata gradskih.
- ²⁴ A strelci stadoše streljati na sluge tvoje sa zida, i pogibe nekoliko sluga carevih, tako i sluga tvoj Urija Hetejin pogibe.
- ²⁵ Tada reče David glasniku: Ovako reci Joavu: Ne budi zlovoljan za to; jer mač proždire sad ovog sad onog; udri još jače na grad i raskopaj ga. Tako ga ohrabri.
- ²⁶ A žena Urijina čuvši da je poginuo muž njen Urija, plaka za mužem svojim.
- ²⁷ A kad prodje žalost, posla David i uze je u kuću svoju, i ona mu posta žena, i rodi mu sina. Ali ne beše po volji Gospodu šta učini David.

ПОГЛАВЉЕ 12

- I** posla Gospod Natana k Davidu; i on došav k njemu reče mu: U jednom gradu behu dva čoveka, jedan bogat a drugi siromah.
- ² Bogati imaše ovaca i goveda vrlo mnogo;
- ³ A siromah nemaše ništa do jednu malu ovčicu, koju beše kupio, i hranjaše je, te odraste uza nj i uz decu njegovu, i jedjaše od njegovog zalogaja, i iz njegove čaše pijaše, i na krilu mu spavaše, i beše mu kao kći.
- ⁴ A dodje putnik k bogatom čoveku, a njemu bi žao uzeti iz svojih ovaca ili goveda da zgotovi putniku koji dodje k njemu; nego uze ovcu onog siromaha, i zgotovi je čoveku, koji dodje k njemu.
- ⁵ Tada se David vrlo razgnevi na onog čoveka, i reče Natanu: Tako živ bio Gospod, zaslužio je smrt onaj koji je to učinio.
- ⁶ I ovcu neka plati učetvoro, što je to učinio i nije mu žao bilo.
- ⁷ Tada reče Natan Davidu: Ti si taj. Ovako veli Gospod Bog Izrailjev: Ja sam te pomazao za cara nad Izrailjem, i ja sam te izbavio iz ruku Saulovih.
- ⁸ I dao sam ti dom gospodara tvog, i žene gospodara tvog na krilo tvoje, dao sam ti dom Izrailjev i Judin; i ako je malo dodao bih ti to i to.
- ⁹ Zašto si prezreo reč Gospodnju čineći šta Njemu nije po volji? Uriju Hetejina ubio si mačem i uzeo si ženu njegovu sebi za ženu, a njega si ubio mačem sinova Amonovih.

- 10** Zato neće se odmaći mač od doma tvog doveka, što si me prezreo i uzeo ženu Urije Hetejina da ti bude žena.
- 11** Ovako veli Gospod: Evo, ja ću podignuti na te zlo iz doma tvog, i uzeću žene tvoje na tvoje oči, i daću ih bližnjemu tvom, te će spavati sa ženama tvojim na vidiku svakome.
- 12** Jer ti si učinio tajno, ali ću ja ovo učiniti pred svim Izrailjem i svakom na vidiku.
- 13** Tada reče David Natanu: Sagreših Gospodu. A Natan reče Davidu: i Gospod je proneo greh tvoj; nećeš umreti.
- 14** Ali što si tim delom dao priliku neprijateljima Gospodnjim da hule, zato će ti umreti sin koji ti se rodio.
- 15** Potom Natan otide svojoj kući. A Gospod udari dete koje rodi žena Urijina Davidu, te se razbole na smrt.
- 16** I David se moljaše Bogu za dete, i pošćaše se David, i došavši ležaše preko noći na zemlji.
- 17** I starešine doma njegovog ustaše oko njega da ga podignu sa zemlje, ali on ne hte, niti jede šta s njima.
- 18** A kad bi sedmi dan, umre dete; i ne smehu sluge Davidove javiti mu da je dete umrlo, jer govorahu: Evo, dok dete beše živo, govorasmo mu, pa nas ne hte poslušati; a kako ćemo mu kazati: Umrlo je dete? Hoće ga ucveliti.
- 19** A David videći gde sluge njegove šapću medju sobom, doseti se da je umrlo dete; i reče David slugama svojim: Je li umrlo dete? A oni rekoše: Umrlo je.
- 20** Tada David usta sa zemlje, i umi se, i namaza se i preobuče se; i otide u dom Gospodnji, i pokloni se. Potom opet dodje kući svojoj, i zaiska da mu donesu da jede; i jede.
- 21** A sluge njegove rekoše mu: Šta to radiš? Dok beše dete živo, postio si i plakao; a kad umre dete, ustao si i jedeš.
- 22** A on reče: Dok dete beše živo, postio sam i plakao, jer govorah: ko zna, može se smilovati Gospod na me da dete ostane živo.
- 23** A sad umrlo je; što bih postio? Mogu li ga povratiti? Ja ću otići k njemu, ali on neće se vratiti k meni.
- 24** Potom David uteši Vitsaveju ženu svoju, i otide k njoj, i leže s njom. I ona rodi sina, kome nade ime Solomun. I mio beše Gospodu.
- 25** I posla Natana proroka, te mu nade ime Jedidija, radi Gospoda.
- 26** A Joav bijući Ravu sinova Amonovih, uze carski grad.
- 27** I posla poslanike k Davidu, i reče: Bih Ravu, i uzeh grad na vodi.
- 28** Nego sada skupi ostali narod, i stani u logor prema gradu, i uzmi ga, da ga ne bih ja uzeo i moje se ime spominjalo na njemu.
- 29** I David skupivši sav narod otide na Ravu, i udari na nju, i uze je.
- 30** I uze caru njihovom s glave krunu, u kojoj beše talanat zlata, s dragim kamenjem, i metnuše je na glavu Davidu, i odnese iz grada plen vrlo velik.
- 31** A narod koji beše u njemu izvede i metnu ih pod pile i pod brane gvozdene i pod sekire gvozdene, i sagna ih u peći gde se opeke peku. I tako učini svim gradovima sinova Amonovih. Potom se vrati David sa svim narodom u Jerusalem.

A potom se dogodi: Avesalom sin Davidov imao je lepu sestru po imenu Tamaru, i zamilovao je Amnon, sin Davidov.

2 I tužio je Amnon tako da se razboli radi Tamarine sestre svoje; jer bila je devojka, te se Amnonu činilo teško da joj učini šta.

3 A imao je Amnon prijatelja, kome ime bilo Jonadab sin Same brata Davidovog; i Jonadab bio je vrlo domišljat.

4 I reče mu: Što se tako sušiš, carev sine, od dana na dan? Ne bi li mi kazao? A Amnon mu reče: Ljubim Tamaru sestru Avesaloma brata svog.

5 Tada mu reče Jonadab: Lezi u postelju svoju, i učini se bolestan; pa kad dođe otac tvoj da te vidi, ti mu reci: Neka dođe Tamara sestra moja da me nahrani, i da zgotovi pred mojim očima jelo da gledam, i iz njene ruke da jedem.

6 I Amnon leže i učini se bolestan; i kad dođe car da ga vidi, reče Amnon caru: Neka dođe Tamara sestra moja i zgotovi preda mnom dva jelca da jedem iz njene ruke.

7 Tada David posla k Tamaru kući, i poruči joj: Idi u kuću brata svog Amnona i zgotovi mu jelo.

8 I Tamara otiđe u kuću brata svog Amnona, i on ležao je; i uze brašna i zamesi i zgotovi jelo pred njim i skuva.

9 Potom uze tavicu i izruči preda nj; ali Amnon ne hte jesti, nego reče: Kažite neka izidju svi koji su kod mene. I izidjoše svi.

10 Tada reče Amnon Tamaru: Donesi to jelo u klet da jedem iz tvoje ruke. I Tamara uze jelo što bila zgotovila, i donese Amnonu bratu svom u klet.

11 A kad mu pruži da jede, on je uhvati i reče joj: Hodi, lezi sa mnom, sestro moja!

12 A ona mu reče: Ne, brate, nemoj me osramotiti, jer se tako ne radi u Izraelu, ne čini to bezumlje.

13 Kuda bih ja sa sramotom svojom? A ti bi bio kao koji od najgorih ljudi u Izraelu. Nego govori caru; on me neće tebi odreći.

14 Ali je on ne hte poslušati, nego savladavši je osramoti je i obležao je.

15 A posle omrze na nju Amnon veoma, te mržnja kojom mržao je na nju bila veća od ljubavi kojom je pre ljubljao. I reče joj Amnon: Ustani, odlazi.

16 A ona mu reče: To će biti veće zlo od onog koje si mi učinio što me teraš. Ali je on ne hte poslušati.

17 Nego viknu momka koji ga služao, i reče mu: Vodi ovu od mene napolje, i zaključaj vrata za njom.

18 A ona imala je na sebi šarenu haljinu, jer takve haljine nošahu carske kćeri dok su devojke. I sluga njegov izvede je napolje, i zaključa za njom vrata.

19 Tada Tamara posu se pepelom po glavi i razdri šarenu haljinu koju imala je na sebi, i metnu ruku svoju na glavu, i otiđe vičući.

20 A brat njen Avesalom, reče joj: Da nije Amnon brat tvoj bio s tobom? Ali, sestro moja, čuti, brat ti je, ne misli o tom. I tako osta Tamara osamljena u kući brata svog Avesaloma.

21 I car David čuvši sve ovo razgnevi se vrlo.

22 Avesalom pak ne govorao je s Amnom ni ružno ni lepo; jer Avesalom mržao je na Amnona što mu osramoti sestru Tamaru.

23 A posle dve godine kad se strižahu ovce Avesalomove u Val-Asoru, koji je kod Jefrema, on pozva sve sinove careve.

24 I dođe Avesalom k caru i reče mu: Evo, sad se strižu ovce služi tvom; neka podje car i sluga njegove sa slugom svojim.

- ²⁵ Ali car reče Avesalomu: Nemoj, sine, nemoj da idemo svi, da ti ne budemo na tegotu. I premda navaljivaše, opet ne hte ići, nego ga blagoslovi.
- ²⁶ A Avesalom reče: Kad ti nećeš, a ono neka ide s nama Amnon brat moj. A car mu reče: Što da ide s tobom?
- ²⁷ Ali navali Avesalom na nj, te pusti s njim Amnona i sve sinove carske.
- ²⁸ Tada Avesalom zapovedi momcima svojim govoreći: Pazite, kad se srce Amnonu razveseli od vina, i ja vam kažem: Ubijte Amnona; tada ga ubijte; ne bojte se, jer vam ja zapovedam, budite slobodni i hrabri.
- ²⁹ I učiniše s Amnonom sluge Avesalomove kako im zapovedi Avesalom. Tada ustaše svi sinovi carevi i pojahaše svak svoju mazgu i pobegoše.
- ³⁰ A dokle još behu na putu, dodje glas Davidu da je Avesalom pobio sve sinove careve, da nije ostao od njih ni jedan.
- ³¹ Tada ustavši car razdre haljine svoje, i leže na zemlju, i sve sluge njegove koje stajahu oko njega razdreše haljine svoje.
- ³² A Jonadav sin Same brata Davidovog progovori i reče: Neka ne govori gospodar moj da su pobili svu decu, careve sinove; poginuo je samo Amnon, jer Avesalom beše tako naumio od onog dana kad Amnon osramoti Tamaru sestru njegovu.
- ³³ Neka dakle car gospodar moj ne misli o tom u srcu svom govoreći: Svi sinovi carevi pogiboše; jer je samo Amnon poginuo.
- ³⁴ A Avesalom pobeže. A momak na straži podiže oči svoje i ugleda, a to mnogi narod ide k njemu pokraj gore.
- ³⁵ I Jonadav reče caru: Evo idu sinovi carevi; kao što je kazao sluga tvoj, tako je bilo.
- ³⁶ I kad izreče, a to sinovi carevi dodjoše, i podigavši glas svoj plakaše; a i car i sve sluge njegove plakaše vrlo.
- ³⁷ Avesalom pak pobeže i otide k Talmaju sinu Amijudovom caru gesurskom. A David plakaše za sinom svojim svaki dan.
- ³⁸ A kad Avesalom uteče i dodje u Gesur, osta onde tri godine.
- ³⁹ Potom zažele car David otići k Avesalomu, jer se uteši za Amnonom što pogibe.

ПОГЛАВЉЕ 14

A Joav sin Serujin opazi da se srce carevo obratilo k Avesalomu.

- ² I posla Joav u Tekuju te dozva otuda ženu lukavu, pa joj reče: Učini se kao da si u žalosti, i obuci žalosne haljine, i nemoj se namazati uljem, nego budi kao žena koja odavna žali za mrtvim.
- ³ I otidi k caru, i govori mu tako i tako. I nauči je Joav šta će govoriti.
- ⁴ I kad otide žena Tekujanka k caru da govori, pade ničice na zemlju i pokloni se, i reče: Pomagaj care!
- ⁵ A car joj reče: Šta ti je? A ona reče: Udovica sam, umro mi je muž.
- ⁶ A imaše sluškinja tvoja dva sina, pa se svadiše u polju, a ne beše nikoga da ih razvadi, te jedan udari drugog i ubi ga.
- ⁷ I gle, sav dom usta na sluškinju tvoju govoreći: Daj tog što je ubio brata svog da ga pogubimo za dušu brata njegovog, kog je ubio, i da istrebimo nasljednika; i tako hoće da ugase iskru koja mi je ostala, da ne ostave ime mužu mom ni ostatak na zemlji.
- ⁸ A car reče ženi: Idi kući svojoj, a ja ću narediti za te.
- ⁹ A žena Tekujanka reče caru: Care gospodaru! Neka na me i na dom oca mog padne

krivica, a car i njegov presto neka je prav.

10 A car reče: Ko uzgovori na te, dovedi ga k meni, i neće te se više dotaći.

11 A ona reče: Neka se opomene car Gospoda Boga svog, da se ne umnože osvetnici koji ubijaju, i da ne ubiju sina mog. A on reče: Tako živ bio Gospod, nijedna dlaka s tvog sina neće pasti na zemlju.

12 A žena reče: Da kaže sluškinja tvoja nešto caru gospodaru. A on reče: Govori.

13 A žena reče: A zašto si namislio takvu stvar narodu Božijem? Jer car kao da je kriv govoreći tako, jer neće car da dozove natrag onog kog je odagnao.

14 Jer ćemo doista pomreti, i jesmo kao voda koja se prospe na zemlju i više se ne može skupiti; jer mu Bog nije uzeo život, nego je naumio da odagnani ne ostanu odagnani od njega.

15 I tako dodjoh da kažem ovo caru gospodaru svom, jer me narod uplaši; zato reče sluškinja tvoja: Da govorim caru, može biti da će učiniti car šta sluškinja njegova kaže.

16 Jer će car uslišiti i izbaviti sluškinju svoju iz ruke onog koji hoće da istrebi mene i sina mog iz nasljedstva Božijeg.

17 I sluškinja tvoja reče: Reč cara gospodara mog biće mi uteha, jer je car gospodar moj kao andjeo Božji, te sluša i dobro i zlo, i Gospod će Bog tvoj biti s tobom.

18 A car odgovori i reče ženi: Nemoj tajiti od mene šta ću te pitati. A žena reče: Neka govori car gospodar moj.

19 Tada car reče: Da nije Joavov posao u svemu tome što činiš? A žena odgovori i reče: Tako da je živa duša tvoja, care gospodaru, ne može se ni nadesno ni nalevo od svega što kaza car gospodar moj; jer sluga tvoj Joav zapovedio mi je i naučio sluškinju tvoju sve ovo da govorim.

20 Sluga je tvoj Joav učinio, te sam ovako izvila besedu svoju; ali je gospodar moj mudar kao andjeo Božji, te zna sve što biva na zemlji.

21 Tada reče car Joavu: Evo, ti si učinio to, idi, dovedi natrag dete Avesaloma.

22 Tada pade Joav licem na zemlju, i pokloni se i blagoslovi cara, i reče Joav: Danas vidi sluga tvoj da sam našao milost pred tobom, care gospodaru, kad je car učinio šta mu sluga njegov reče.

23 Potom se podiže Joav i otide u Gesur, i dovede natrag u Jerusolim Avesaloma.

24 I car reče: Neka ide svojoj kući, a lice moje da ne vidi. I otide Avesalom svojoj kući, i ne vide lice carevo.

25 A ne beše čoveka tako lepa kao Avesalom u svem Izrailju, da ga tako hvale; od pete do temena ne beše na njemu mane.

26 I kad bi strigao glavu (a imаше običaj svake godine strići je, jer mu beše teško), merio bi kosu s glave svoje, i bivaše je dvesta sikala carskom merom.

27 I rodiše se Avesalomu tri sina i jedna kći, kojoj beše ime Tamara, i ona beše lepa.

28 I Avesalom osta cele dve godine u Jerusalimu, a lice carevo ne vide.

29 Tada posla Avesalom po Joava da ga pošalje k caru; ali on ne hte doći k njemu; i posla opet drugi put, ali on ne hte doći.

30 Tada reče slugama svojim: Vidite li njivu Joavovu pored moje? Na njoj je ječam; idite i upalite je. I upališe sluge Avesalomove onu njivu.

31 Tada se podiže Joav, i dodje k Avesalomu u kuću, i reče mu: Zašto sluge tvoje upališe moju njivu?

32 Avesalom reče Joavu: Eto slao sam k tebi govoreći: Hodi ovamo da te pošaljem k caru da mu kažeš: Zašto sam došao iz Gesura? Bolje bi bilo da sam još onde. Zato da vidim

lice carevo; ako li ima kakva krivica na meni, neka me pogubi.

33 I otide Joav k caru, i kaza mu. I dozva Avesaloma; a on došavši k caru pokloni se licem do zemlje pred carem, i car celiva Avesaloma.

ПОГЛАВЉЕ 15

A posle toga nabavi sebi Avesalom kola i konja i pedeset ljudi, koji trčahu pred njim.

2 I ustajaše rano Avesalom, i stajaše kraj puta kod vrata; i ko god imaše parnicu i idjaše caru na sud, Avesalom ga dozivaše k sebi i govoraše: Iz kog si grada? A kad bi onaj odgovorio: Sluga je tvoj iz tog i tog plemena Izrailjevog,

3 Tada bi mu rekao Avesalom: Vidiš, tvoja je stvar dobra i pravedna, ali te nema ko saslušati kod cara.

4 Još govoraše Avesalom: Kad bih ja bio postavljen da sudim u zemlji! Da svaki k meni dolazi koji ima posla na sudu, ja bih mu dao pravicu.

5 I kad bi mu ko pristupio da mu se pokloni, on bi pružio ruku svoju, te bi ga uhvatio i poljubio.

6 Tako činjaše Avesalom sa svakim Izrailjcem, koji dolažaše na sud k caru; i Avesalom primamljivaše srca ljudi Izrailjaca.

7 A kad prodje četrdeset godina, reče Avesalom caru: Da otidem u Hevron da izvršim zavet koji sam zavetovao Gospodu.

8 Jer kad sedjah u Gesuru u Siriji, učini zavet sluga tvoj rekavši: Ako me Gospod odvede natrag u Jerusalem, poslužiću Gospodu.

9 A car mu reče: Idi s mirom. I on se podiže i otide u Hevron.

10 I razasla Avesalom po svim plemenima Izrailjevim uhode poručivši: Kad čujete trube da zatrube, recite: Zacari se Avesalom u Hevronu.

11 A s Avesalomom otide dvesta ljudi iz Jerusalima pozvanih; ali otidoše u prostoti svojoj ne znajući ništa.

12 A Avesalom posla i po Ahitofela Gilonjanina, savetnika Davidovog, da dodje iz grada svog Gilona, kad prinošaše žrtve. I buna posta jaka, i narod se sve više stecaše k Avesalomu.

13 Tada dodje glasnik k Davidu i reče: Srce Izrailju prista za Avesalomom.

14 A David reče svim slugama svojim koje behu s njim u Jerusalemu: Ustajte, da bežimo; inače nećemo uteći od Avesaloma; brže pohitajte, da ne pohita on i ne stigne nas i obori na nas zlo, i grada ne okrene pod mač.

15 A sluge careve rekoše caru: Šta je god volja caru gospodaru našem, evo sluga tvojih.

16 I otide car pešice i sav dom njegov; samo deset žena inoča ostavi car da mu čuvaju kuću.

17 I kada otide car i sav narod pešice, ustaviše se na jednom mestu podaleko.

18 A sve sluge njegove idjahu uza nj, i svi Hereteji i svi Feleteji; i svi Geteji, šest stotina ljudi, koji behu došli peške iz Gata, idjahu pred carem.

19 I reče car Itaju Getejinu: Što i ti ideš s nama? Vрати se i ostani kod cara; jer si stranac i opet ćeš otići u svoje mesto.

20 Juče si došao, pa zar danas da te krećem da se potucaš s nama? Ja ću ići kuda mogu, a ti se vrati i odvedi natrag braću svoju. Neka milost i vera bude s tobom.

21 A Itaj odgovori caru i reče: Tako živ da je Gospod i tako da je živ car gospodar moj, gde bude car gospodar moj, bilo na smrt ili na život, onde će biti i sluga tvoj.

- ²² Tada reče David Itaju: A ti hodi. I tako podje Itaj Getejin sa svim ljudima svojim i svom decom što behu s njim.
- ²³ I sva zemlja plakaše glasno i sav narod prelažaše. I tako car predje preko potoka Kedrona, i sav narod predje idući k pustinji.
- ²⁴ A gle, i Sadok beše onde i svi Leviti s njim noseći kovčeg zaveta Božijeg; i spustiše kovčeg Božji, a podje i Avijatar, dokle sav narod izidje iz grada.
- ²⁵ I reče car Sadoku: Nosi kovčeg Božji natrag u grad; ako nadjem milost pred Gospodom, On će me dovesti natrag, i daće mi da opet vidim Njega i dom Njegov.
- ²⁶ Ako li ovako kaže: Nisi mi mio; evo me, neka učini sa mnom šta mu bude volja.
- ²⁷ Još reče car Sadoku svešteniku: Nisi li ti videlac? Vрати se u grad s mirom, i Ahimas sin tvoj i Jonatan sin Avijatarov, dva sina vaša s vama.
- ²⁸ Vidite, ja ću se zabaviti u polju u pustinji dokle ne dodje od vas glasnik da mi javi.
- ²⁹ I tako Sadok i Avijatar odnesoše kovčeg Božji natrag u Jerusalem, i ostaše onde.
- ³⁰ A David idjaše uz goru maslinsku, i idući plakaše, i pokrivene glave i bos idjaše; tako i sav narod, koji beše s njim, svaki pokrivene glave idjaše, i idući plakaše.
- ³¹ Tada javiše Davidu i rekoše mu. Ahitofel je medju onima koji se pobuniše s Avesalomom. A David reče: Razbij nameru Ahitofelovu, Gospode!
- ³² I kad David dodje navrh gore, gde se htede pokloniti Bogu, gle, srete ga Husaj Arhijanin razdrte haljine i glave posute prahom.
- ³³ I reče mu David: Ako podješ sa mnom bićeš mi na tegotu.
- ³⁴ Ali da se vratiš u grad i kažeš Avesalomu: Biću tvoj sluga care! Bio sam dugo sluga tvom ocu, a sada ću tako biti tebi sluga; razbićeš mi nameru Ahitofelovu.
- ³⁵ I sveštenici Sadok i Avijatar neće li biti s tobom? Šta god čuješ iz kuće careve, dokaži Sadoku i Avijataru sveštenicima.
- ³⁶ Eto, onde su s njima dva sina njihova, Ahimas Sadokov i Jonatan Avijatarov, po njima mi javljajte šta god dočujete.
- ³⁷ I otide u grad Husaj prijatelj Davidov, i Avesalom dodje u Jerusalem.

ПОГЛАВЉЕ 16

A kad David predje malo preko vrha, gle, Siva, Mefivostejev, srete ga, sa dva magarca natovarena, na kojima beše dvesta hlebova i sto grozdova suvih i sto gruda smokava i meh vina.

- ² I reče car Sivi: Šta æe ti to? A Siva mu reče: Magarci su za èeljad carevu, da jašu, a hlebovi i voæe da jedu momci, a vino da pije ko se umori u pustinji.
- ³ A car mu reče: A gde je sin tvog gospodara? Reče Siva caru: Eno ga, ostao je u Jerusalmu, jer reče: Danas æe mi dom Izrailjev vratiti carstvo oca mog.
- ⁴ Tada reče car Sivi: Evo, tvoje je sve što je bilo Mefivostejevo. A Siva reče: Klanjam ti se, da nadjem milost pred tobom, care gospodaru!
- ⁵ I dodje car David do Vaurima; a gle, izidje odande jedan od roda doma Saulovog, po imenu Simej, sin Girin, i iduæi psovaše.
- ⁶ I bacaše se kamenjem na Davida i na sluge cara Davida, kome i s desne i s leve strane beše sav narod i svi junaci.
- ⁷ A Simej ovako govoraše psujuæi: Odlazi, odlazi, krvopijo i zlikovèe!
- ⁸ Obrati Gospod na tebe svu krv doma Saulovog, na èije si se mesto zacario, i predade Gospod carstvo u ruke Avesalomu sinu tvom; eto te sada u tvom zlu, jer si krvopija.

- ⁹ Tada reèe caru Avisaj sin Serujin: Zašto da psuje ovaj mrtvi pas cara gospodara mog? Idem da mu skinem glavu.
- ¹⁰ Ali car reèe: Šta je vama do mene, sinovi Serujini? Neka psuje; jer mu je Gospod rekao: Psuj Davida. Pa ko sme kazati: Zašto tako èiniš?
- ¹¹ Još reèe David Avisaju i svim slugama svojim: Eto, moj sin, koji je izašao od bedara mojih, traži dušu moju, a kako neæe ovaj sin Venijaminov? Ostavite ga neka psuje, jer mu je Gospod zapovedio.
- ¹² Da ako Gospod pogleda na nevolju moju, i vrati mi Gospod dobro za psovku njegovu današnju.
- ¹³ I tako David sa svojim ljudima idjaše svojim putem; a Simej idjaše pokraj gore prema njemu jednako psujuæi i bacajuæi se kamenjem na nj, i podižuæi prah.
- ¹⁴ I dodje car i sav narod što beše s njim, umorni, i odmoriše se onde.
- ¹⁵ A Avesalom i sav narod Izrailjev dodjoše u Jerusolim, i Ahitofel s njim.
- ¹⁶ A kad Husaj Arhijanin prijatelj Davidov dodje k Avesalomu, reèe Husaj Avesalomu: Da živi car! Da živi car!
- ¹⁷ A Avesalom reèe Husaju: Takva li je ljubav tvoja prema prijatelju tvom? Zašto nisi otišao s prijateljem svojim?
- ¹⁸ A Husaj reèe Avesalomu: Ne; nego koga je izabrao Gospod i ovaj narod i svi Izrailjci, njegov æu biti i kod njega æu ostati.
- ¹⁹ Svrh toga, kome bih služio? Eda li ne sinu njegovom? Kako sam služio ocu tvom, tako æu i tebi.
- ²⁰ A Avesalom reèe Ahitofelu: Savetuj šta æemo èiniti.
- ²¹ A Ahitofel reèe Avesalomu: Lezi s inoèama oca svog, koje je ostavio da mu èuvaju kuæu, pa kad èuje sav Izrailj kako si se omrazio s ocem svojim, osiliæe ruka svima koji su s tobom.
- ²² Tada razapeše Avesalomu šator na krovu, i Avesalom leže s inoèama oca svog na vidiku svemu Izrailju.
- ²³ I savet koji davaše Ahitofel u ono vreme beše kao da bi ko Boga upitao; takav beše svaki savet Ahitofelov i u Davida i u Avesaloma.

ПОГЛАВЉЕ 17

- J**oš reče Ahitofel Avesalomu: Da odaberem dvanaest hiljada ljudi pa da idem i teram Davida noćas.
- ² Pa ću ga stignuti dok je umoran i iznemoglih ruku; i uplašiću ga, te će pobeći sav narod što je s njim, pa ću ubiti cara samog.
- ³ I obratiću sav narod k tebi; jer za onim koga tražiš stoji da se svi vrate k tebi; tada će se sav narod umiriti.
- ⁴ I to se učini dobro Avesalomu i svim starešinama Izrailjevim.
- ⁵ Ali reče Avesalom: Dozovite i Husaja Arhijanina da čujemo šta će i on reći.
- ⁶ A kad dodje Husaj k Avesalomu, reče mu Avesalom govoreći: Tako i tako reče Ahitofel; hoćemo li činiti kako on reče ili nećemo? Kaži ti.
- ⁷ A Husaj reče Avesalomu: Nije dobar savet što je sada savetovao Ahitofel.
- ⁸ Još reče Husaj: Ti znaš oca svog i ljude njegove da su hrabri i da su ljuta srca kao medvedica kad joj otmu medvediće u polju; svrh toga, tvoj je otac ratnik, neće noćiti s narodom.

- ⁹ Gle, on se je sada sakrio u kakvu jamu ili na drugo kako mesto. Pa ako u prvi mah koji od ovih poginu, ko god čuje svaki će reći: Pobijen je narod koji prista za Avesalomom.
- ¹⁰ A tada će najhrabriji, u kojih je srce kao srce lavovo, klonuti, jer sav Izrailj zna da je tvoj otac junak i da su hrabri koji su s njim.
- ¹¹ Zato ja savetujem da skupiš k sebi sve Izrailjce od Dana do Virsaveje da ih bude kao peska na moru, pa ti glavom idi u boj.
- ¹² Tada ćemo poći na nj, gde bi se god nalazio, i napašćemo na nj kao što rosa pada na zemlju, da mu ne ostane nijedan od svih ljudi što su s njim.
- ¹³ Ako li uteče u grad, sav narod izrailjski neka donese uža pod onaj grad, pa ćemo ga svući u potok, da se ni kamen ne nadje onde.
- ¹⁴ Tada reče Avesalom i svi Izrailjci: Bolji je savet Husaja Arhijanina nego savet Ahitofelov. Jer Gospod beše naredio da se razbije savet Ahitofelov, koji beše bolji, da bi Gospod navukao zlo na Avesaloma.
- ¹⁵ Potom reče Husaj sveštenicima Sadoku i Avijataru: Tako i tako savetova Ahitofel Avesaloma i starešine Izrailjeve, a ja savetovah tako i tako.
- ¹⁶ Nego brže pošaljite, te javite Davidu i recite: Nemoj noćas noćiti u polju u pustinji, nego predji preko, da ne bude proždrt car i sav narod što je s njim.
- ¹⁷ A Jonatan i Ahimas stajahu kod studenca Rogila, i dodje jedna sluškinja i kaza im, da bi otišli te javili caru Davidu; jer se ne smehu pokazati ni ući u grad.
- ¹⁸ Ali ih vide jedan momak, te kaza Avesalomu; a oni obojica brže otidoše, i dodjoše u Vaurim u kuću jednog čoveka koji imашe na dvoru studenac, te se spustiše u nj.
- ¹⁹ I žena uze i razastre ponjavu povrh studenca, i povrh nje razasu prekrupu. I tako se ne dozna.
- ²⁰ Jer dodjoše sluge Avesalomove k onoj ženi u kuću, i rekoše joj: Gde je Ahimas i Jonatan? A žena im reče: Otidoše preko potoka. Tako traživši i ne našavši vratiše se u Jerusolim.
- ²¹ A kad otidoše, oni izadjoše iz studenca, i otidoše te javiše caru Davidu, i rekoše mu: Ustanite i predjite brže preko vode; jer je tako i tako savetovao Ahitofel na vas.
- ²² Tada usta David i sav narod što beše s njim, i predjoše preko Jordana pre zore, ne osta nijedan da ne predje preko Jordana.
- ²³ Ahitofel pak videći gde se ne učini kako on savetova, osedla svog magarca, pa se podiže i otide kući svojoj, u svoj grad, i naredivši za svoju kuću obesi se te umre, i bi pogreben u grobu oca svog.
- ²⁴ A David dodje u Mahanajim; Avesalom pak predje preko Jordana i sav Izrailj što beše s njim
- ²⁵ I postavi Avesalom Amasu nad vojskom, na mesto Joavovo; a Amasa beše sin nekog čoveka po imenu Itre Izrailjca, koji obleža Avigeju kćer Nasovu, sestru Seruje matere Joavove.
- ²⁶ I stade u logor Izrailj s Avesalomom u zemlji Galadovoj.
- ²⁷ A kad dodje David u Mahanajim, Sovije sin Nasov iz Rave sinova Amonovih i Mahir sin Amilov iz Lodevara i Varzelaj od Galada iz Rogelima.
- ²⁸ Donesoše postelje i čaša i sudova zemljanih i pšenice i ječma i brašna i prekrupe i boba i leća i prženih zrna,
- ²⁹ I meda i masla i ovaca i sira kravljeg; donesoše Davidu i narodu što beše s njim da jedu. Jer govorahu: Narod je gladan i umoran i žedan u toj pustinji.

ПОГЛАВЉЕ 18

- 1** prebroja David narod što beše s njim, i postavi im hiljadnike i stotnike.
- 2** I predade David trećinu naroda Joavu, i trećinu Avisaju sinu Serujinom bratu Joavovom, i trećinu Itaju Getejinu. Pa onda reče car narodu: i ja ću ići s vama.
- 3** Ali narod reče: Nemoj ti ići; jer i da pobegnemo, neće mariti za to; ili da nas pola izgine, neće mariti za to; jer si ti sam kao nas deset hiljada, zato je bolje da nam iz grada pomažeš.
- 4** A car im reče: Šta vam se čini da je dobro učiniću. I car stade kod vrata, i sav narod izlažaše po sto i po hiljadu.
- 5** I zapovedi car Joavu i Avisaju i Itaju, i reče: Čuvajte mi dete Avesaloma. I sav narod ču kako car zapovedi svim vojvodama za Avesaloma.
- 6** I tako izidje narod u polje pred Izrailja, i zametnu se boj u šumi Jefremovoj.
- 7** Onde razbiše narod Izrailjev sluge Davidove, i mnogo izgibe onde u onaj dan, dvadeset hiljada.
- 8** Jer se boj raširi po svoj zemlji, i više proždre naroda u onaj dan šuma nego što proždre mač.
- 9** A Avesalom se sukobi sa slugama Davidovim, i Avesalom jahaše na mazgi, i mazga naidje pod granat veliki hrast, te on zape glavom za hrast i osta viseći izmedju neba i zemlje, a mazga ispod njega otrča.
- 10** Videvši to jedan čovek javi Joavu, i reče: Gle, videh Avesaloma gde visi o hrastu.
- 11** A Joav reče čoveku koji mu to kaza: Gle, vide, pa zašto ga ne ubi i ne svali ga na zemlju? Ja bih ti dao deset sikala srebra i jedan pojas.
- 12** A čovek reče Joavu: Da mi je u rukama izmereno hiljadu sikala srebra, ne bih digao ruku svoju na sina carevog; jer smo čuli kako je car zapovedio tebi i Avisaju i Itaju govoreći: Čuvajte mi svi dete Avesaloma.
- 13** Ili da sam učinio neveru na svoju dušu, ništa se ne može od cara zatajiti, i ti bi sam ustao na me.
- 14** A Joav reče: Neću ja dangubiti s tobom. Pa uzevši tri strele u ruku, zastreli ih u srce Avesalomu, jošte živom o hrastu.
- 15** Potom opkoliše Avesaloma deset momaka, koji nošahu oružje Joavu, i biše ga i ubiše.
- 16** Tada Joav zatrubi u trubu, i narod presta goniti Izrailja, jer Joav ustavi narod.
- 17** I uzeše Avesaloma i baciše u šumi u veliku jamu, i nabacaše na nj vrlo veliku gomilu kamenja; a Izrailjci svi pobegoše svaki k svom šatoru.
- 18** Avesalom pak beše podigao sebi spomenik za života u dolini carskoj; jer govoraše: Nemam sina, da se sačuva spomen imenu mom. I nazva onaj spomenik svojim imenom, koji se zove mesto Avesalomovo do današnjeg dana.
- 19** Tada reče Ahimas sin Sadokov: Da otrčim da odnesem glas caru, da ga je Gospod izbavio iz ruku neprijatelja njegovih.
- 20** A Joav mu reče: Nemoj danas biti glasnik, nego ćeš javiti drugi dan; a danas nemoj nositi glas, jer je sin carev poginuo.
- 21** Zatim reče Joav Husiju: Idi, javi caru šta si video. I pokloni se Husije Joavu, i otrča.
- 22** A Ahimas sin Sadokov opet reče Joavu: Šta mu drago, da trčim i ja za Husijem. Reče Joav: Što bi trčao, sine, kad nemaš dobar glas?
- 23** Opet reče: Šta mu drago, da trčim. Odgovori mu: A ti trči. I otrča Ahimas prečim putem, i preteče Husija.

- ²⁴ A David sedjaše medju dvojim vratima, i stražar izidje na krov od vrata, na zid, i podigavši oči svoje ugleda, a to jedan čovek trči.
- ²⁵ Pa povika stražar i javi caru. A car reče: Ako je jedan, glas nosi. I onaj idjaše sve bliže.
- ²⁶ Potom ugleda stražar drugog čoveka gde trči. I povika stražar k vrataru i reče: Evo još jedan, trči sam. A car reče: I on nosi glas.
- ²⁷ I reče stražar: Trk prvog čini mi se kao da je trk Ahimasa sina Sadokovog. Reče car: Dobar je čovek, i ide s dobrim glasom.
- ²⁸ Tada povika Ahimas i reče caru: Sretno! I pokloni se caru licem do zemlje, i reče: Da je blagosloven Gospod Bog tvoj, koji predade ljude koji podigoše ruke svoje na cara gospodara mog.
- ²⁹ A car mu reče: Je li zdravo dete Avesalom? Odgovori Ahimas: Video sam veliku vrevu, kad Joav posla slugu carevog i mene slugu tvog, ali ne znam šta beše.
- ³⁰ A car mu reče: Ukloni se, i stani tamo. I on se ukloni, i stade.
- ³¹ Tada, gle, dodje Husije i reče: Glas caru i gospodaru mom da te je Gospod izbavio danas iz ruku svih koji ustadoše na te.
- ³² A car reče Husiju: Je li zdravo dete Avesalom? A Husije reče: Neka neprijatelji gospodara mog cara i koji god ustaju na te zla radi, neka prodju kao to dete.
- ³³ Tada se car sneveseli, i pope se u gornju klet nad vratima, i stade plakati, a idući govoraše: Sine moj Avesalome, sine moj, sine moj Avesalome! Kamo da sam ja umro mesto tebe! Avesalome sine moj, sine moj!

ПОГЛАВЉЕ 19

- I** javiše Joavu: Evo car plače i tuži za Avesalomom.
- ² I pobjeda onog dana pretvori se u žalost svemu narodu, jer narod ču u onaj dan gde govore: Žali car sina svog.
- ³ I narod se u onaj dan krio ulazeći u grad kao što se krije narod koji se stidi kad pobegne iz boja.
- ⁴ A car pokri lice svoje; i vikaše glasno: Sine moj Avesalome! Avesalome sine moj, sine moj!
- ⁵ Tada udje Joav k caru u kuću, i reče: Posramio si danas sve slugе svoje, koje ti danas dušu sačuvaše, i sinovima tvojim i kćerima tvojim i ženama tvojim i inočama tvojim.
- ⁶ Jer ljubiš one koji mrze na te, a mrziš na one koji te ljube; jer si pokazao danas da ne mariš za vojvode i za slugе; i vidim danas da bi ti milo bilo da je Avesalom živ, a mi svi da smo izginuli.
- ⁷ Zato ustani sada, i izidji i progovori lepo slugama svojim; jer zaklinjem se Gospodom, ako ne izidješ, neće nijedan ostati kod tebe ovu noć, i to će biti gore po te negoli sva zla koja su te snalazila od mladosti tvoje do sada.
- ⁸ Tada usta car, i sede na vratima; i kazaše svemu narodu govoreći: Evo, sedi car na vratima. I dodje sav narod pred cara. Ali Izrailjci behu pobegli, svak u svoj šator.
- ⁹ I sav se narod svadjaše medju sobom po svim plemenima Izrailjevim govoreći: Car nas je izbavio iz ruku neprijatelja naših, i izbavio nas je iz ruku filistejskih; a sada je pobegao iz zemlje od Avesaloma.
- ¹⁰ Avesalom pak, kog pomazasmo za cara nad sobom, pogibe u boju. Sada dakle zašto oklevate te ne dovedete natrag cara?
- ¹¹ Zato car David posla k Sadoku i Avijataru sveštenicima i poručio: Govorite starešinama

Judinim i recite: Zašto vi da budete poslednji koji će cara natrag dovesti u kuću njegovu? Jer govor svega Izrailja dodje do cara u kuću njegovu.

12 Vi ste moja braća, vi ste kost moja i telo moje. Zašto biste dakle bili poslednji koji će natrag dovesti cara?

13 Recite i Amasi: Nisi li kost moja i telo moje? Bog neka mi učini tako i tako neka doda, ako mi ne budeš vojvoda dok si živ namesto Joava.

14 I skloni srca svih ljudi od roda Judina kao jednog čoveka, te poslaše k caru govoreći: Vрати se sa svim slugama svojim.

15 I tako se car vrati, i dodje do Jordana; a Juda dodje do Galgala da srete cara i da ga prevede preko Jordana.

16 Pohita i Simej, sin Girin, od Venijamina, koji beše iz Vaurima, i sidje s ljudima roda Judinog na susret caru Davidu;

17 I hiljadu ljudi beše s njim od roda Venijaminovog; takodje i Siva sluga doma Saulovog s petnaest sinova svojih i dvadeset sluga svojih; i predjoše preko Jordana pred cara.

18 Preturiše i ladju da prevezu čeljad carevu i da učine šta bi mu bilo ugodno. A Simej, sin Girin, pade pred carem, kad htede da predje preko Jordana,

19 I reče caru: Ne primi mi bezakonja, gospodaru moj, i ne pominji pakosti koju je učinio sluga tvoj u onaj dan kad je car gospodar moj izašao iz Jerusalima; neka car ne misli o tome.

20 Jer sluga tvoj vidi da je zgrešio; i evo došao sam danas prvi iz svega doma Josifovog da sretnem cara, gospodara svog.

21 Ali odgovori Avisaj sin Serujin i reče: Eda li toga radi neće poginuti Simej što je psovao pomazanika Gospodnjeg?

22 A David reče: Šta je vama do mene, sinovi Serujini, te ste mi danas protivnici? Zar će danas ko poginuti u Izrailju, jer zar ne znam da sam danas postao car nad Izrailjem?

23 I reče car Simeju: Nećeš poginuti. I zakle mu se car.

24 Tako i Mefivostej, sin Saulov, dodje caru na susret; on, pak, ne oprao nogu svojih, niti brade svoje očešlja, ni oprao haljine svoje od onog dana kad otide car do dana kad se vrati s mirom.

25 I srete cara kad se vraćаше u Jerusalim; i reče mu car: Zašto ne podje sa mnom, Mefivosteju?

26 A on reče: Caru gospodaru moj, prevари me sluga moj; jer sluga tvoj reče: Osedlaću sebi magarca i uzjahaću ga i poći ću s carem; jer je hrom sluga tvoj.

27 I on opade slugu tvog kod gospodara mog cara; ali je car gospodar moj kao andjeo Božji; zato čini šta ti je drago.

28 Jer sav dom oca mog behu ljudi koji zaslužiše smrt pred carem gospodarem mojim, a ti posadi slugu svog među one koji jedu za stolom tvojim, pa kako imaš još pravo, i kako se mogu još tužiti caru?

29 A car mu reče: Šta bi mi više govorio? Kazao sam: Ti i Siva podelite njivu.

30 A Mefivostej reče caru: Neka uzme sve, kad se car gospodar moj vratio na miru u dom svoj.

31 I Varzelaj od Galada dodje iz Rogelima, i podje s carem preko Jordana da ga prati preko Jordana.

32 A beše Varzelaj vrlo star, beše mu osamdeset godina, i hranjaše cara dok beše u Mahanajimu, jer beše vrlo bogat čovek.

33 I reče car Varzelaju: Hajde sa mnom; ja ću te hraniti kod sebe u Jerusalimu.

- ³⁴ Ali Varzelaj reče caru: Koliko ima veka mog, da idem s carem u Jerusalim?
- ³⁵ Ima mi danas osamdeset godina; mogu li raspoznavati dobro i zlo? Može li sluga tvoj kusom razlikovati šta će jesti i šta će piti? Mogu li jošte slušati glas pevačima i pevačicama? I zašto bi sluga tvoj još bio na tegotu caru, gospodaru mom?
- ³⁶ Malo će proći sluga tvoj preko Jordana s carem; a zašto bi mi car tako naplatio?
- ³⁷ Neka se sluga tvoj vrati, da umrem u svom gradu kod groba oca svog i matere svoje. Nego evo, sluga tvoj Himam neka ide s carem gospodarem mojim, i učini njemu šta ti bude drago.
- ³⁸ A car reče: Neka ide sa mnom Himam; ja ću mu učiniti šta bude tebi drago, i šta god zaišteš u mene, sve ću ti učiniti.
- ³⁹ I kad predje sav narod preko Jordana i car predje, celiva car Varzelaja i blagoslovi ga, i on se vrati u mesto svoje.
- ⁴⁰ Otuda car otide u Galgal, i Himam otide s njim. I tako sav narod Judin doprati cara, i polovina naroda Izrailjevog.
- ⁴¹ A gle, svi ljudi Izrailjci dodjoše k caru i rekoše mu: Zašto te ukradoše braća naša, ljudi Judini, i prevedoše preko Jordana cara i dom njegov i sve ljude Davidove s njim?
- ⁴² A svi ljudi od Jude odgovoriše ljudima od Izrailja: Jer je car nama rod; pa što se srdite toga radi? Jesmo li šta pojeli caru? Je li nas darom darivao?
- ⁴³ Tada odgovoriše ljudi od Izrailja ljudima od Jude, i rekoše: Mi imamo deset delova u cara, i Davidu smo više nego vi; zašto dakle ne mariste za nas? Nismo li mi prvi govorili da dovedemo natrag cara svog? Ali beseda ljudi od Jude beše tvrdja od besede ljudi od Izrailja.

ПОГЛАВЉЕ 20

A onde se desi nevaljao čovek, po imenu Seva, sin Vihrijeva, od Venijamina. On zatrubi u trubu i reče: Mi nemamo deo s Davidom, ni nasledstvo sa sinom Jesejevim; svak u svoj šator, o Izrailju!

- ² Tako svi Izrailjci odstupiše od Davida i otidoše za Sevom sinom Vihrijevim; ljudi pak od Jude držaše se cara svog i otpratiše ga od Jordana do Jerusalima.
- ³ A kad car David dodje u kuću svoju u Jerusalim, uze car deset žena inoča, koje beše ostavio da mu čuvaju kuću, i metnu ih u zatvor, gde ih hranjaše ali ne legaše s njima, nego ostaše zatvorene do smrti svoje i življahu kao udovice.
- ⁴ Potom reče car Amasi: Sazovi mi ljude od Jude do tri dana, i nadji se i ti ovde.
- ⁵ I otide Amasa da sazove narod Judin; ali se zabavi preko roka koji mu beše odredjen.
- ⁶ A David reče Avisaju: Sad će nam Seva, sin Vihrijeva, činiti gore nego Avesalom. Nego uzmi sluge gospodara svog, i goni ga da ne nadje za se koji tvrd grad i ne umakne nam iz očiju.
- ⁷ Tako izidjoše za njim ljudi Joavovi, i Hereteji i Feleteji i svi junaci, izidjoše iz Jerusalima da gone Sevu sina Vihrijevog.
- ⁸ I kad behu kod velikog kamena u Gavaonu, sreće ih Amasa. A Joav beše opasan preko haljine koju imaše na sebi, i ozgo beše pripasao mač uz bedricu u koricama. I kad podje, mač mu ispade.
- ⁹ Tada reče Joav Amasi: Jesi li zdravo brate? I dohvati se Joav desnom rukom svojom brade Amasi da ga celuje.
- ¹⁰ A Amasa ne uzimaše na um mač, koji beše Joavu u ruci; a on ga udari njim pod peto

rebro, i prosu mu creva na zemlju, te od jednog udarca umre. Potom Joav i Avisaj, brat njegov, otidoše u poteru za Sevom sinom Vihrijevim.

11 A jedan od momaka Joavovih stade kod njega i reče: Ko ljubi Joava i ko je Davidov, za Joavom!

12 A Amasa se valjaše u svojoj krvi nasred puta. I videći onaj čovek gde se zaustavlja sav narod, odvuče Amasu s puta u polje i baci haljinu na nj, kad vide gde se zaustavlja svaki ko naidje na nj.

13 I kad bi uklonjen s puta prodjoše svi za Joavom da teraju Sevu sina Vihrijevog.

14 I on prodje kroz sva plemena Izrailjeva do Avela i do Vetmahe sa svim Viranima, koji se okupiše te idjahu za njim.

15 I došavši opkoliše ga u Avel-Vet-Masi, i iskopaše opkop oko grada tako da stajahu pred zidom; i sav narod što beše s Joavom navaljivaše da obori zid.

16 Tada viknu jedna mudra žena iz grada: Čujte, čujte! Kažite Joavu: Pristupi ovamo da govorim s tobom.

17 A kad on pristupi k njoj, reče žena: Jesi li ti Joav? A on reče: Jesam. A ona reče: Poslušaj reči sluškinje svoje. A on reče: Da čujem.

18 A ona reče govoreći: Od starine se govori: Valja pitati u Avelu. I tako se izvršavaše.

19 Ja sam jedan od mirnih i vernih gradova u Izrailju, a ti hoćeš da zatreš grad, i to majku u Izrailju. Zašto hoćeš da proždreš nasledstvo Gospodnje?

20 A Joav odgovori i reče: Sačuvaj Bože! Sačuvaj Bože! Neću da proždrem ni da raskopam.

21 Nije tako; nego jedan iz gore Jefremove, po imenu Seva sin Vihrijev, podigao je ruku svoju na cara Davida; dajte samo njega, pa ću otići od grada. A žena reče Joavu: Evo, glava njegova baciće ti se preko zida.

22 I žena otide k svemu narodu s mudrošću svojom; i odsekoše glavu Sevi, sinu Vihrijevom, i baciše je Joavu. A on zatrubi u trubu, te se razidjoše od grada svak u svoj šator. A Joav se vrati u Jerusalem k caru.

23 A beše Joav nad svom vojskom Izrailjevom; a Venaja sin Jodajev beše nad Hetejima i Feletejima;

24 A Adoram beše nad dancima; a Josafat sin Ahiludov beše pametar;

25 Seja pisar; a Sadok i Avijatar sveštenici.

26 I Ira Jairanin beše knez Davidu.

ПОГЛАВЉЕ 21

1 bi glad za vremena Davidovog tri godine zaredom. I David potraži lice Gospodnje; a Gospod mu reče: To je sa Saula i s doma njegovog krvničkog, što pogubi Gavaonjane.

2 Tada car sazva Gavaonjane i govori im. A Gavaonjani ne behu od sinova Izrailjevih, nego ostatak od Amoreja, kojima se behu zakleli sinovi Izrailjevi, ali Saul gledaše da ih pobije revnujući za sinove Izrailjeve i Judine.

3 I reče David Gavaonjanima: Šta da vam učinim i čim da vas namirim, da blagoslovite dostojanje Gospodnje?

4 A Gavaonjani mu rekoše: Ne tražimo ni srebro ni zlato od Saula ili od doma njegovog, niti da se ko pogubi u Izrailju. A on reče: Šta dakle velite da vam učinim?

5 Tada rekoše caru: Ko nas je potro i radio da nas istrebi, da nas ne bude nigde u medjama Izrailjevim,

- ⁶ Od njegovih sinova neka nam se da sedam ljudi da ih obesimo Gospodu u Gavaji Saula izabranika Gospodnjeg. I reče car: Ja ću dati.
- ⁷ Ali car poštede Mefivosteja sina Jonatana sina Saulovog radi zakletve Gospodnje, koja bi medju njima, medju Davidom i Jonatanom sinom Saulovim.
- ⁸ I uze car dva sina Resfe, kćeri Ajine, koje rodi Saulu, Armonija i Mefivosteja, i pet sinova Mihale kćeri Saulove, koje rodi Adrilu sinu Varzelaja Meolaćanina.
- ⁹ I dade ih u ruke Gavaonjanima, a oni ih obesiše na gori pred Gospodom; i sva sedmorica pogiboše zajedno; a biše ubijeni prvih dana žetve, u početku ječmene žetve.
- ¹⁰ A Resfa kći Ajina uze vreću, i prostre po steni u početku žetve dokle ne pade na njih dažd sa neba, i ne dade pticama nebeskim da padaju na njih danju ni zverima poljskim noću.
- ¹¹ I javiše Davidu šta učini Resfa kći Ajina, inoča Saulova.
- ¹² I David otide te uze kosti Saulove i kosti Jonatana sina njegovog od gradjana u Javisu Galadovom, koji ih behu ukrali s ulice vet-sanske, gde ih obesiše Filisteji kad ubiše Filisteji Saula na Gelvuji.
- ¹³ I odnese odande kosti Saulove i kosti Jonatana sina njegovog, pa skupiše i kosti obešenih.
- ¹⁴ I pogreboše ih s kostima Saulovim i Jonatana sina njegovog u zemlji Venijaminovoj u Sili, u grobu Kisa oca njegovog, i učiniše sve kako zapovedi car. Tako se posle toga umilostivi Gospod zemlji.
- ¹⁵ I nasta opet rat izmedju Filisteja i Izrailja, i David otide sa slugama svojim, i tukoše se s Filistejima tako da David susta.
- ¹⁶ Tada Jesvi-Venov, koji beše od sinova Rafajevih, i u koplju mu beše trista sikala bronzne, i imaše novo oružje, htede da ubije Davida.
- ¹⁷ Ali mu pomože Avisaj, sin Serujin, i udari Filistejina i ubi ga. Tada se zakleše ljudi Davidovi rekavši mu: Nećeš više ići s nama u boj da ne ugasiš videlo Izrailjevo.
- ¹⁸ Posle toga nasta opet rat s Filistejima u Govu; i tada Sivehaj Husaćanin ubi Safa, koji beše od sinova Rafajevih.
- ¹⁹ I opet nasta drugi rat u Govu s Filistejima; i tada Elhanan, sin Jare-Oregimov Vitlejemac, ubi brata Golijata Getejina, kome kopljača beše kao vratilo.
- ²⁰ I opet nasta rat u Gatu, gde beše jedan čovek vrlo visok, koji imaše po šest prsta na rukama i na nogama, svega dvadeset i četiri, i on beše takodje roda Rafajevog.
- ²¹ I ružaše Izrailja te ga ubi Jonatan, sin Same, brata Davidovog.
- ²² Ta četvorica behu sinovi istog Rafaja iz Gata, i pogiboše od ruke Davidove i od ruke sluga njegovih.

ПОГЛАВЉЕ 22

I izgovori David Gospodu reči ove pesme, kad ga izbavi Gospod iz ruku svih neprijatelja njegovih i iz ruke Saulove;

- ² I reče: Gospod je moja Stena i Grad moj i Izbavitelj moj.
- ³ Bog je Stena moja, u Njega ću se uzdati, Štit moj i Rog spasenja mog, Zaklon moj i Utočište moje, Spasitelj moj, koji me izbavlja od sile.
- ⁴ Prizivam Gospoda, koga valja hvaliti, i opraštam se neprijatelja svojih.
- ⁵ Jer obuzeše me smrtni bolovi, potoci nevaljalih ljudi uplašiše me.
- ⁶ Bolovi grobni opkoliše me, stegoše me zamke smrtnne.

- ⁷ U teskobi svojoj prizvah Gospoda, i k Bogu svom povikah, On ču iz dvora svog glas moj, i vika moja dodje mu do ušiju.
- ⁸ Zatrese se i pokoleba se zemlja, temelji nebesima zadrmaše se i pomeriše se, jer se On razgnevi.
- ⁹ Podiže se dim iz nozdrva Njegovih i iz usta Njegovih oganj koji proždire, živo ugljevlje odskakaše od Njega.
- ¹⁰ Savi nebesa i sidje; a mrak beše pod nogama Njegovim.
- ¹¹ I sede na heruvima i polete, i pokaza se na krilima vetrenim.
- ¹² Od mraka načini oko sebe šator, od mračnih voda, oblaka vazdušnih.
- ¹³ Od sevanja pred Njim goraše živo ugljevlje.
- ¹⁴ Zagrmje s nebesa Gospod, i Višnji pusti glas svoj.
- ¹⁵ Pusti strele svoje, i razmetnu ih; munje, i razasu ih.
- ¹⁶ Pokazaše se dubine morske, i otkriše se temelji vasiljenoj od pretnje Gospodnje, od dihanja duha iz nozdrva Njegovih.
- ¹⁷ Tada pruži s visine ruku i uhvati me, izvuče me iz vode velike.
- ¹⁸ Izbavi me od neprijatelja mog silnog i od mojih nenavidnika, kad behu jači od mene.
- ¹⁹ Ustadoše na me u dan nevolje moje, ali mi Gospod bi potpora.
- ²⁰ I izvede me na prostrano mesto, izbavi me, jer sam mu mio.
- ²¹ Dade mi Gospod po pravdi mojoj, po čistoti ruku mojih dariva me.
- ²² Jer se držah puteva Gospodnjih, i ne odmetnuh se Boga svog.
- ²³ Nego su svi zakoni Njegovi preda mnom, i zapovesti Njegove ne uklanjam od sebe.
- ²⁴ I bih mu veran, i čuvah se od bezakonja svog.
- ²⁵ Dade mi Gospod po pravdi mojoj, po čistoti mojoj pred očima Njegovim.
- ²⁶ Sa svetima postupaš sveto, s čovekom vernim verno;
- ²⁷ S čistim čisto postupaš, a s nevaljalim nasuprot njemu.
- ²⁸ Jer pomažeš narodu nevoljnom, a na ponosite spuštaš oči svoje i ponižavaš ih.
- ²⁹ Ti si videlo moje, Gospode, i Gospod prosvetljuje tamu moju.
- ³⁰ S Tobom razbijam vojsku, s Bogom svojim skačem preko zida.
- ³¹ Put je Božji veran, reč Gospodnja čista. On je štit svima koji se uzdaju u Nj.
- ³² Jer ko je Bog osim Gospoda? I ko je stena osim Boga našeg?
- ³³ Bog je krepost moja i sila moja, i čini da mi je put bez mane.
- ³⁴ Daje mi noge kao u jelena, i na visine moje stavlja me.
- ³⁵ Uči ruke moje boju, te lome luk bronzani mišice moje.
- ³⁶ Ti mi daješ štit spasenja svog, i milost tvoja čini me velika.
- ³⁷ Širiš korake moje poda mnom, te se ne omiču gležnji moji.
- ³⁸ Teram neprijatelje svoje, i potirem ih, i ne vraćam se dokle ih ne istrebim.
- ³⁹ I istrebljujem ih, i obaram ih da ne mogu ustati, nego padaju pod noge moje.
- ⁴⁰ Jer me Ti opasuješ snagom za boj: koji ustanu na me, obaraš ih poda me.
- ⁴¹ Neprijatelja mojih pleći Ti mi obraćaš, i potirem nenavidnike svoje.
- ⁴² Obziru se, ali nema pomagača: viču ka Gospodu, ali ih ne sluša.
- ⁴³ Satirem ih kao prah zemaljski, kao blato po ulicama gazim ih i razmećem.
- ⁴⁴ Ti me izbavljaš od bune naroda mog, čuvaš me da sam glava narodima; narod kog ne poznavah služi mi.
- ⁴⁵ Tujdini laskaju mi, čujuć pokoravaju mi se.

- ⁴⁶ Tudjini blede, drhću u gradovima svojim.
- ⁴⁷ Živ je Gospod, i da je blagoslovena Stena moja. Da se uzvisi Bog, Stena spasenja mog.
- ⁴⁸ Bog, koji mi daje osvetu, i pokorava mi narode,
- ⁴⁹ Koji me izvodi iz neprijatelja mojih, i podiže me nad one koji ustaju na me, i od čoveka žestokog izbavlja me.
- ⁵⁰ Toga radi hvalim Te, Gospode, po narodima, i pojem imenu tvom,
- ⁵¹ Koji slavno izbavljaš cara svog, i činiš milost pomazaniku svom Davidu i semenu njegovom doveka.

ПОГЛАВЉЕ 23

A ovo su poslednje reči Davidove: Reče David sin Jesejev, reče čovek koji bi postavljen visoko, pomazanik Boga Jakovljevog, i ljubak u pesmama Izrailjevim:

- ² Duh Gospodnji govori preko mene, i beseda Njegova bi na mom jeziku.
- ³ Reče Bog Izrailjev, kaza mi Stena Izrailjeva; koji vlada ljudima neka je pravedan, vladajući u strahu Božijem;
- ⁴ I biće kao svetlost jutarnja, kad sunce izlazi jutrom bez oblaka, i kao trava koja raste iz zemlje od svetlosti iza dažda.
- ⁵ Ako i nije takav dom moj pred Bogom, ipak je učinio zavet večan sa mnom, u svemu dobro uredjen i utvrđen. I to je sve spasenje moje i sva želja moja, ako i ne da da raste.
- ⁶ A bezakonici će svikoliki biti kao trnje počupani, koje se ne hvata rukom.
- ⁷ Nego ko hoće da ga se dohvati, uzme gvoždje ili kopljaču; i sažiže se ognjem na mestu.
- ⁸ Ovo su imena junaka Davidovih: Josev-Vasevet Tahmonac prvi izmedju trojice; njemu milina bi udariti kopljem na osam stotina i pobi ih ujedanput.
- ⁹ Za njim Eleazar sin Dodona sina Ahohovog, izmedju tri junaka koji behu s Davidom, i osramotiše Filisteje skupljene na boj, kad Izrailjci otidoše;
- ¹⁰ On se podiže, i bi Filisteje dokle mu se ruka ne umori i ukoči se pri maču: i Gospod dade veliko spasenje onaj dan, te se narod vrati za njim samo da pokupi plen.
- ¹¹ A za njim Sama sin Agejev Araranin; kad se Filisteji skupiše u gomilu, i onde beše njiva puna leća, i narod pobeže od Filisteja,
- ¹² Stade usred njive, i odbrani je, i pobi Filisteje, i Bog dade veliko spasenje.
- ¹³ I ta tri prva izmedju trideset sidjoše i dodjoše o žetvi k Davidu u pećinu odolamsku, kad vojska filistejska stajaše u logoru, u dolini rafajskoj.
- ¹⁴ A David beše onda u gradu, i beše onda straža filistejska u Vitlejemu.
- ¹⁵ A David zažele, i reče: Ko bi mi doneo vode da pijem iz studenca vitlejemskog što je kod vrata!
- ¹⁶ Tada ona tri junaka prodreše kroz logor filistejski, i zahvatiše vode iz studenca vitlejemskog što je kod vrata, i donesoše i dadoše Davidu; ali on je ne hte piti, nego je proli pred Gospodom;
- ¹⁷ I reče: Ne daj Bože da bih to učinio. Nije li to krv ovih ljudi, koji ne mareći za život svoj idoš. I ne hte piti. To učiniše ova tri junaka.
- ¹⁸ I Avisaj brat Joavov sin Serujin beše prvi izmedju trojice; on mahnu kopljem svojim na tri stotine, i pobi ih, i proslavi se medju trojicom.
- ¹⁹ Izmedju te trojice beše najslavniji, i posta im poglavar; ali one trojice ne stiže.

- ²⁰ I Venaja sin Jodajev, sin čoveka junaka, velik delima, iz Kavseila; on pogubi dva junaka moavska, i sišav ubi lava u jami kad beše sneg.
- ²¹ On ubi i jednog Misirca, znatnog čoveka; imaše Misirac koplje u ruci, a on izidje na nj sa štapom, i istrže Misircu koplje iz ruke, i ubi ga njegovim kopljem.
- ²² To učini Venaja sin Jodajev, i bi slavan medju ova tri junaka.
- ²³ Beše najslavniji izmedju tridesetorice, ali one trojice ne stiže; i David ga postavi nad pratiocima svojim.
- ²⁴ Asailo brat Joavov beše medju tridesetoricom, a to behu: Elhanan sin Dodonov iz Vitlejema,
- ²⁵ Sama Arodjanin, Elik Arodjanin.
- ²⁶ Helis Falćanin, Ira sin Ikisov Tekujanin,
- ²⁷ Avijezer Anatoćanin, Mevunej Husaćanin,
- ²⁸ Salmon Ahošanin, Maraj Netofaćanin,
- ²⁹ Helev sin Vanin Netofaćanin, Itaj sin Rivajev iz Gavaje sinova Venijaminovih,
- ³⁰ Venaja Pirotonjanin, Idaj iz doline Gasa.
- ³¹ Avi-Alvon Arvaćanin, Azmavet Varumljanin,
- ³² Elijava Salvonjanin, Jonatan od sinova Jasinovih,
- ³³ Sama Araranin, Ahijam sin Saharov Araranin,
- ³⁴ Elifelet, sin Asveja Mahaćanina, Elijem sin Ahitofela Gilonjanina.
- ³⁵ Esraj Karmilac, Farej Arvljanin,
- ³⁶ Igal sin Natanov iz Sove, Vanija od Gada,
- ³⁷ Selek Amonac, Narej Viroćanin, koji nošashe oružje Joavu sinu Serujinom,
- ³⁸ Ira Jetranin, Gariv Jetranin,
- ³⁹ Urija Hetejin; svega trideset i sedam.

ПОГЛАВЉЕ 24

A Gospod se opet razgnevi na Izrailja, i nadraži Davida na njih govoreći: Hajde izbroj Izrailja i Judu.

- ² I reče car Joavu, vojvodi svom: Prodji po svim plemenima Izrailjevim od Dana do Virsaveje, i izbrojte narod, da znam koliko ima naroda.
- ³ A Joav reče caru: Neka doda Gospod Bog tvoj k narodu koliko ga je sad još sto puta toliko, i da car gospodar moj vidi svojim očima; ali zašto car gospodar moj hoće to?
- ⁴ Ali reč careva bi jača od Joava i vojvoda; i otide Joav i vojvode od cara da prebroje narod Izrailjev.
- ⁵ I prešavši preko Jordana stadoše u logor u Aroiru, s desne strane grada, koji je na sredini potoka Gadovog, i kod Jazira.
- ⁶ Potom dodjoše u Galad, i u donju zemlju Odsiju, a odatle otidoše u Dan-Jan i u okolinu sidonsku.
- ⁷ Potom dodjoše do grada Tira i u sve gradove jevejske i hananejske; i otidoše na južnu stranu Judinu u Virsaveju.
- ⁸ I obišavši svu zemlju vratiše se u Jerusalim posle devet meseci i dvadeset dana.
- ⁹ I Joav dade caru broj prepisanog naroda; i beše od Izrailja osam stotina hiljada ljudi za vojsku koji mahahu mačem, a ljudi od Jude pet stotina hiljada.
- ¹⁰ Tada Davida taknu u srce, pošto prebroja narod, i reče David Gospodu: Sagreših

veoma što to uradih. Ali, Gospode, uzmi bezakonje sluge svog, jer veoma ludo radih.

11 A kad David usta ujutru, dodje reč Gospodnja Gadu, proroku koji beše Davidu videlac, i reče:

12 Idi i kaži Davidu: Ovako veli Gospod: Troje ti dajem, izaberi jedno da ti učinim.

13 I dodje Gad k Davidu, i kaza mu govoreći: Hoćeš li ti da bude sedam gladnih godina u zemlji tvojoj, ili da bežiš tri meseca od neprijatelja svojih i oni da te gone, ili da bude tri dana pomor u tvojoj zemlji? Sad promisli i gledaj šta ću odgovoriti Onome koji me je poslao.

14 A David reče Gadu: U teskobi sam ljutoj; ali neka zapadnemo Gospodu u ruke, jer je milost Njegova velika; a ljudima da ne zapadnem u ruke.

15 I tako pusti Gospod pomor na Izrailja od jutra do određenog vremena, i pomre naroda od Dana do Virsaveje sedamdeset hiljada ljudi.

16 A kad andjeo pruži ruku svoju na Jerusolim da ga ubija, sažali se Gospodu sa zla, i reče andjelu koji ubijaše narod: Dosta, spusti ruku. A andjeo Gospodnji beše kod gumna Orne Jevusejina.

17 A David kad vide andjela gde bije narod, progovori i reče Gospodu: Evo, ja sam zgrešio, ja sam zlo učinio, a te ovce šta su učinile? Neka se ruka Tvoja obrati na mene i na dom oca mog.

18 Potom opet dodje Gad k Davidu isti dan, i reče mu: Idi, načini Gospodu oltar na gumnu Orne Jevusejina.

19 I otide David po reči Gadovoj, kako Gospod zapovedi.

20 Tada Orna obazrevši se ugleda cara i sluge njegove gde idu k njemu; i otide Orna i pokloni se caru licem do zemlje,

21 I reče: Što je došao car gospodar moj služi svom? A David reče: Da kupim od tebe to gumno, da načinim na njemu oltar Gospodu da bi prestao pomor u narodu.

22 A Orna reče Davidu: Neka uzme car gospodar moj i prinese na žrtvu šta mu je volja; evo volova za žrtvu paljenicu, i kola i jarmova volujskih za drva.

23 Sve to davaše caru Orna kao car, i reče Orna caru: Gospod Bog tvoj neka te milostivo primi.

24 A car reče Orni: Ne; nego ću kupiti od tebe po ceni, niti ću prineti Gospodu Bogu svom žrtvu paljenicu poklonjenu. I tako kupi David gumno i volove za pedeset sikala srebra.

25 I onde načini David oltar Gospodu, i prinese žrtve paljenice i žrtve zahvalne. I Gospod se umilostivi zemlji, i presta pomor u Izrailju.

For other languages please go to **www.wordproject.org**